SCRISORILE LUI THALES

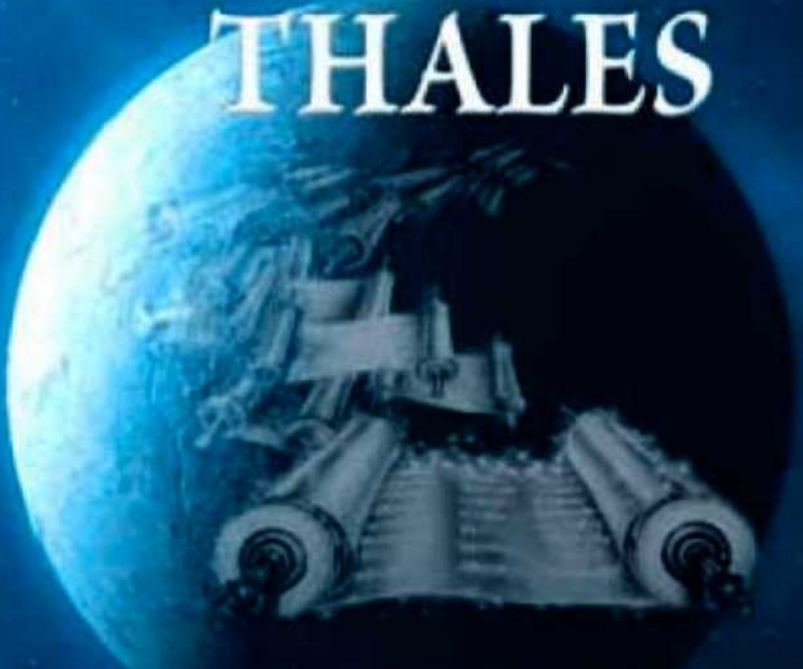

•DISTRUGEREA ATLANTIDEI•A DOUA CUPĂ DE INIȚ
•BALCHIS, REGINA SABBEI•ÎN GRĂDINA MAGDAL
•MARIA•AHAȘVER•LA PICIOARELE CRUCII•
•ÎNVIEREA LUI CHRISTOS•CĂTRE CEI CARE AU CIT

SCRISORILE LUI THALES DI ARGOS CATRE EMPEDOCLE ATENIANUL

Mulţumim pentru tot lui Dumnezeu, Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt, care în definirea noastră este HRISTOS prin Sfânta Fecioară MARIA, Maica Dumnezeului Adevărat, amin.

Mulţumim îndrumătorilor noştri spirituali, din cer şi de pe pământ, şi tuturor celor care ne-au ajutat să aducem pe Pământ rostire din rostirea Cuvântului prim, amin!

Mulţumim celor care vor avea răbdarea să dea filă cu filă această carte, spre înţelegerea rostului ultim, amin!

Dumnezeul nostru, HRISTOS, şi Maica sa Preacurată să-şi reverse binecuvântata Lumină în sufletele noastre, amin!

PREFAŢĂ

Volumul de faţă este o invitaţie la o profundă meditaţie spirituală asupra „adevărurilor eterne îmbrăcate în haina nepieritoarelor imagini”, aşa cum le numeşte autorul. Sub forma scrisorilor adresate de către Thales din Argos, iniţiat al sanctuarului din Theba, prietenului său Empedocle Atenianul, ne sunt dezvăluite mistere ale vieţii spirituale, autorul oferindu-ne totodată o veritabilă iniţiere întru spirit.

Din primele două scrisori reiese puterea pe care ne-o dă cunoaşterea, atunci când este asociată cu iubirea, această forţă a Universului, pe care, de multe ori, o subapreciem. Următoarele 5 scrisori au în centru figura lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Cele mai importante aspecte ale vieţii Fiului lui Dumnezeu sunt prezentate într-un limbaj de coloratură arhaică, aşa cum au fost văzute prin ochii unui iniţiat în misterele vieţii spirituale, Thales din Argos.

Ideea centrală a cărţi este îndemnul spre conştientizarea aspectelor spirituale ale vieţii noastre, pe

care de cele mai multe ori le trecem cu vederea, dar care, odată înţelese şi aprofundate, ne aduc acea împlinire care ne face cu adevărat să trăim autentica fericire.

DISTRUGEREA ATLANTIDEI

— Propun distrugerea Atlantidei! Cine este de acord, să se ridice în picioare!

Pe rând, unul câte unul, se ridicară până ce întreaga sala a fost în picioare, în afară de unul din cei şase: – Iisus – Maestrul Meu!

Singur, rămăsese liniştit, şezând calm şi netulburat. Când Părintele l-a observat, i s-a adresat:

— Spune-ţi punctul de vedere, frate!

Iisus se ridica în picioare. Toţi cei din sală luară loc. Cu glas limpede, Iisus spuse:

— Propun să mai facem o încercare!

— Cred că este de prisos.

Toţi ne-am îndreptat privirile spre loja Pertuţiei Opalice. Vorbise Topteoxenes, cel a cărui învăţătură adusese ordine şi disciplina în Atlantida, în secolele anterioare lucite nanismului.

— Tot ce am sădit eu, luciferienii au călcat în picioare. Părerea mea este să acţionam fără cruţare, continuă Topteoxenes.

Atunci, într-o clipă, am hotărât să mă alătur propunerii Maestrului meu.

— Ma ofer de bunăvoie să fac eu o ultimă încercare. Ma ofer să cobor imediat în Atlantida! am spus eu ridicându-mă în picioare. Iisus a întors capul către mine, mi-a zâmbit şi a dat din cap în semn de mulţumire.

— Va fi zadarnic, spuse din loja sa, Topteoxenes.

— De ce să se sacrifice în zadar prietenul nostru Denşi? Nu e logic! ştim cu toţii că Luciferienii triumfă... spuse Pau-O-Umun, şeful Pertuţiei (PERTUŢIA OPALICĂ, Focul Opalic specializat cu problemele planetelor).

— Gândiţi-vă la milioanele de nevinovaţi, interveni Iisus, supuşii şi ascultătorii, care vor pieri odată cu întregul continent! Ce va zice istoria pământenilor? Că am fost cruzi şi că ne-am pripit să lovim înainte de a epuiza

toate soluţiile posibile… Atunci se ridica Părintele Luminilor şi, cu glas lin, spuse:

— Iisus are dreptate! Noi nu trebuie să ne temem să încercăm „absurdul”. Nu e nimic absurd când domina iubirea şi mai ales când e vorba de poporul luciferian care, cândva, a fost apropiat nouă.

Aprob misiunea pentru Denşi!

— Deci, primiţi propunerea noastră?!

— De acord, spuse Iisus mergeţi imediat pe pământ şi găsiţi-vă părinţi potriviţi ca să vă naşteţi odată amândoi. Voi doi, cu Denşi, veţi forma garda de atac împotriva Luciferienilor.

— Cobor şi eu pe pământ! spuse Topteoxenes.

— NU! Noi doi vom acţiona împreună aici, spuse Iisus. Deocamdată atât. Vom relua discuţia în stratul V din nou, când va fi cazul. De acum, fiecare la lucru…

Aşa ne-am despărţit. Prima grijă când am ajuns în grădina mea, a fost să iau legătura cu Siu Karta, marele spirit din stratul VII, extrem de activ şi profund cunoscător al obiceiurilor din zona Queltaptamul, unde aveam să cobor. Douăzeci de ani, aproximativ, au trecut până să mă acomodez, să mă aclimatizez cu pământul…

Menthotep şi Orogen deja erau preoţi de gradul II când eu eram gata să intru într-o femeie cucernica din oraşul Tenitihtlan. Era prima dată când intram într-un corp material. Intrarea a fost dureroasă, ca o moarte… ca o intrare într-un întuneric până ce nu mai ştii de tine. De fapt, eu, Denşi, sunt numai o parte dintr-un „întreg”… „întregul” este în Opal, eu… rătăcesc prin Oraşul de Aur. Nu mai pot intra în Opal să mă contopesc cu întregul meu…

E adevărăt că pe pământ numai inconştienţii pot realiza fericirea. Fericirea!… Ce-i aia fericire? Un culcuş comod ridicat într-un turn de o anumit înălţime… Ce-i aia fericire? Un pom cu fructe din care mănânci un timp, până ce te saturi. Eşti pur?… eşti simplu? Fericirea este cu tine! Vezi puţin, închizi ochii şi gata… eşti fericit şi cu asta ai terminat! Un zeu îşi clădeşte existenta dincolo de tărâmul

fericirii. Doar inconştienţii pot realiza fericirea, căci ei, în sinea lor, în simplitatea lor, nu văd dramele cei înconjoară. Aşa am fost noi, cei trei, adică eu, care primisem numele de ZENOTECLES, precum şi cei doi veniţi din Oraşul de Aur: MENTHOTEP şi ORMOGHEN… nişte inconştienţi fericiţi. Trăiam într-o lume armonioasă. Tenotihlanul era oarecum capitala ţării, a Aztecilor, care păstra intactă învăţătură lui Topteoxenes. Mai erau două oraşe destul de mari: Queltaptamul şi Teotiuscanul. Erau încântătoare. Piramidele în terase erau la tot pasul în toate şapte trepte. Toate având pe terasa din vârf TRONUL şi BICIUL. Singura intervenţie ce am făcut-o era să înlătur BICIUL. în locul lui am pus să se sculpteze din piatră o sferă astfel ca în scurt timp toate piramidele aveau TURNURI pe care se odihnea câte o SFERĂ. Ca să-i fac pe azteci să înţeleagă semnificaţia sferei, le spuneam că undeva, în univers, există o lume asemănătoare Soarelui, lume condusă de o fiinţă atotputernică, perfectă, fără colţuri, exact aşa ca sfera, şi aşa cum sfera se poate mişca în toate direcţiile, tot astfel şi acea fiinţă vede în toate direcţiile şi astfel vede de acolo de departe şi pământul. Aşa s-a statornicit cultul soarelui şi a rotii cu spiţele în toate direcţiile. Erau aşa de înţelepţi bătrânii preoţi că ne apuca miezul nopţii tot discutând şi iar discutând. Atât eu cât şi fraţii mei Menthotep şi Ormoghen, aveam mediumnitate perfectă seară de seară, făceam şedinţe la care participa oricine dorea. Nu exista nicio restricţie, nu existau legi, nu existau pedepse. Aurul era un metal oarecare din care făceau obiecte de stricta utilitate. Pasiunea lor erau florile şi mai ales penele pe care reuşeau să le asambleze în tot felul de veşminte sau covoare decorative. Nu mâncau carne. Nu ştiau că se poate mânca şi carne. Aveau multe turme de capre şi nesfârşite livezi de pomi fructiferi.

Revenind la povestea noastră, a celor trei din Tenotihlan, trebuie să vă spun că misiunea noastră a fost comunicată în timpul unei şedinţe cu spiritele. Într-o seară s-a prezentat la noi însuşi Topteoxenes şi ne-a adus la cunoştinţă să ne pregătim şi să mergem o delegaţie de

azteci în pământurile Luciferienilor pentru a-i aduce pe drumul cel bun. Topteoxenes ne-a sfătuit să trimitem o delegaţie de şapte bărbaţi care să înveţe obiceiurile Luciferienilor şi limba lor. Am ales trei buni astronomi bărbaţi ca la 50 de ani şi un preot de prima categorie, Mantumonedes, pe care l-am trimis o lună mai târziu. Trebuie să vă spun că, în urma şedinţelor cu spiritele, noi ajungem aproape să ştim ce ştiţi voi doi astăzi. Despre culorile spirituale nu ştiam. Eu, după cum v-am spus, eram medium. Vedeam în culori şi auzeam la perfecţie. În plus, când voiam să cunosc pe cineva mai bine, îi vedeam culoarea având ochii deschişi. Ajunsesem ca la o simplă formulă pe care o rosteam, să pot vedea aureola unui om. Totul era normal.

Din punct de vedere al civilizaţiei erau foarte avansaţi, aveau case pe două-trei niveluri, magazine cu vitrine şi tot felul de minunăţii. Statuia lui Martupiciu era flancată lateral cu trei rânduri de spânzurători care simboliza puterea lor absolută de a ucide în cinstea lui Martupiciu. Aveau mult, mult metal şi sticle de toate culorile care-ţi luau ochii. Femeile erau însă îmbrăcate în culori stridente, ca brăţări şi coliere, având frunţile şi obrajii coloraţi. Ne-am oprit cu carele în faţa giganticei statui a lui Martupiciu. Ne-am supus ceremonialelor lor… făceau tot felul de comedii şi figuri în faţa statuii. Când sau potolit, am oferit împăratului două care cu aur, trei pentru consilieri şi două care am spus să fie pentru săraci şi orfani. Ei erau înnebuniţi de plăcere. Erau patru consilieri principali şi încă vreo douăzeci secundari şi ne-au condus într-un mare salon de recepţie unde era o masa încărcată cu tot felul de mâncăruri. Erau nişte aprigi mâncători de carne, numai purcei tăiaţi şi fripţi. Norocul nostru era că erau şi fructe şi am putut şi noi mânca. S-au mirat tare că noi nu mâneam carne. După masă, s-au sculat toţi în picioare şi au făcut un fel de rugăciune lui Martupiciu…

Să vezi însă surpriza! Când ne-au condus într-o măreaţă vilă unde aveam să locuim, ce credeţi? în odaia fiecăruia ne aştepta câte o femeie tânăra care ne-a sărit de

gât, trăgându-ne spre pat. Noi le-am mulţumit zâmbind, dar le-am făcut să înţeleagă ca pe noi capitolul acesta nu ne interesează.

Prin traducătorul nostru, preotul Mentumonedes, i-am transcris împăratului dorinţa noastră de a discuta probleme importante şi că dorim să convoace consilierii şi oamenii lor de ştiinţă la un sfat comun, chiar în ziua următoare.

Menthotep, Ormoghen şi cu mine ne-am închis într-un splendid dormitor şi ne-am aşezat pe cercetare. Am chemat în ecran pe împăratul Luciferienilor – PROKRO KA NAKUT. Era negru lucitor. Diavol pur. Consilierii lui, la fel, negri complet. Am cerut apoi Tronului De lumina sa ma ajute să prindem în ecran pe oamenii de ştiinţă. Aici am avut plăcuta surpriză să găsim oameni buni şi curaţi, cam opt persoane. Erau gri-semideschis, doi erau griluminoşi iar unul dintre ei, Potenes, avea un guler alb. Ne-am dus cu toţii la culcare. Înainte de a adormi ne-a apărut în ecran Marele Spirit Necunoscut, în care eu vedeam trimisul direct al Tronului, al Sferei. Mi-a spus că am puteri desăvârşite asupra celor cu culori deschise şi mai ales asupra celor gri. Despre razele Tizian 6 mi-a spus că sunt ineficiente la cei negri. NEGRUL, ca culoare, respingea tradiţia Tizianică. Mi-a mai spus să nu fac uz, deocamdată, de puterea mea supranaturală. Să provocăm pe luciferieni la o discuţie filosofică, mai întâi, şi, în caz că nu vom reuşi în discuţii, să apelez la razele Tizianice…

În ecran, Marele Spirit, care nu era altul decât Iisus, ne spune:

— Le veţi da ultima probă şi-i veţi anunţa că dacă nu eliberează sclavii şi nu renunţă la zeificarea lui Martupiciu, îi vom lovi din plin şi-i vom distruge! Vă veţi oferi singuri să fiţi spânzuraţi spre a demonstra existenţa vieţii veşnice şi a treia zi vă voi învia în văzul tuturor. Mergeţi chiar acum la Brabis – Karak şi spuneţi-i să dea ordin să vă pregătească trei spânzurători, pentru tine

Zenotecles, pentru Menthotep şi Ormoghen. Deocamdată atât. La lucru!

În clipa în care împăratul a respins cererea noastră, am auzit o voce detaşându-se în mintea mea: „Convoacă o adunare a poporului mâine în zorii zilei!” I-am comunicat şi împăratului dorinţa noastră. Brabis – Karak s-a opus de efectul în masa pe care l-am putea produce adunării solicitate de noi, dar împăratul apucase să ne promite că acceptă să ne adresăm tuturor. În ziua următoare, dis-de-dimineaţă, ne-am dus în piaţa zeului Martupiciu. Nu dormisem toată noaptea şi Marele Spirit ne ordonase să ne tăiem singuri venele de la mâini pentru a demonstra gravitatea situaţiei. Lumea începuse deja să se adune. Erau tot felul de oameni, care mai de care cu o figura mai ciudată. Toţi erau mândri şi dispreţuitori. Într-un târziu, veni şi împăratul cu suita lui, urmat de Brabis – Karak.

Am luat cuvântul, iar Mentumonedes traducea. Am vorbit despre nemurirea sufletului, despre superioritatea învăţăturii lui Topteoxenes şi despre atotputernicia Celui ce sta pe Tronul de LUMINĂ. Le-am spus că suntem trimişii Lui spre a le aduce la cunoştinţă că dacă nu vor să renunţe la sclavi şi la cultul lui Martupiciu, „Cel ce sta pe Tron”, Conducătorul suprem al Universului va distruge ţara lor şi-i va nimici pe toţi.

Ce credeţi? Au început cu toţii să mă huiduiască şi să arunce în noi cu tot felul de obiecte. A trebuit să intervină poliţiştii pentru a-i domoli. Mi-am dat seama că trebuie să urmeze ultimul gest demonstrativ: să ne tăiem venele singuri. Brabis – Karak a luat cuvântul şi s-a adresat mulţimii ca Martupiciu e zeul lor, el le-a adus bunăstare şi lui trebuie să-i rămână credincioşi. Că poate şi noi avem dreptate, că avem puteri, dar că cererea noastră de a desfiinţa sclavia e absurdă şi va crea revolte şi pericole sociale grave.

În timp ce Brabis-Karak vorbea, noi am ridicat mâinile spre Cer, ne-am îmbrăţişat camarazii şi, luând cuţitele pe care le ascunseserăm sub haine, Menthotep, Ormoghen şi cu mine ne-am tăiat venele. Trebuie să vă mărturisesc că nu am simţit nicio durere şi, culmea, sângele nu a curs decât puţin, iar noi am părăsit uşor şi lin

corpul material. Odată ieşit din trup am văzut totuşi ca gestul nostru impresionase pe toţi.

Brabis-Karak şi împăratul a poruncit să fie păzite cadavrele noastre, să vadă dacă, într-adevăr vom învia a treia zi, căci Mentumonedes le spusese că Cel ce sta pe Ton ne va învia. Mulţimea se perinda prin faţa cadavrelor noastre. Până seara târziu, aproape tot oraşul venise să vadă trupurile noastre ce zăceau într-un lac de sânge.

Timp de două zile şi două nopţi, camarazii noştri şi poliţia au făcut de gardă, iar în a treia zi, către prânz, am înviat. Cerul era întunecat: nori grei şi apăsători pluteau deasupra oraşului.

Împăratul şi Brabis – Karak au venit imediat la noi să ne vadă. I-am întrebat dacă cedează. Ne-au răspuns foarte politicos că ei nu pot sluji decât lui Martupiciu, cu orice risc, şi la nevoie, vor primi chiar moartea pentru el.

Brabis mintea. Un trăsnet din Cer căzu deasupra vilei lui Brabis, pe care o transformă în ruine…

„Plecaţi în ţara voastră”, am auzit eu un glas.

Împăratul şi Brabis s-au retras. Noi, plini de presimţiri rele, am luat câteva merinde cu noi şi am părăsit oraşul, pentru totdeauna. Alergam cu sufletul la gură de groaza presimţirilor. Când ne-am depărtat de ajuns de oraş, ne-am aşezat să ne odihnim. Deasupra oraşului Rapoxexas se dezlănţui o ploaie cumplita. Picuri mari, calzi, veneau şi peste noi. Simţeam alarma şi groaza. Din urmă, se apropiau de noi, în fugă, alţi cetăţeni ai Raproxexax-ului. Noi alergam mai tare. Picurii de apă deveneau mai fierbinţi şi o zăpuşeală şi un vânt fierbinte începu să bată. Simţeam că ni se apropie de data aceasta sfârşitul, şi că şi noi vom cădea victime nevinovate mâniei Tronului de Lumină.

Camarazii ne păzeau cum de noi nu suntem păziţi, feriţi de pedeapsa? Le-am spus că nu este posibil şi ca noi va trebui să murim, cu toate că nu avem nicio vină. Într-adevăr, ploaia era din ce în ce mai fierbinte. Hainele nu ne mai fereau de arsuri. Menthotep şi Ormoghen mi-au spus că nu mai pot să înainteze, că sunt frânţi de oboseală. Am

propus să ne oprim cu toţii şi să ne aşteptam în linişte sfârşitul. Au rămas cei mai în vârstă: cei mai tineri au zis ca ei vor continua să încerce să scape. I-am oprit:

— Inutil! Rămâneţi demni şi viteji în faţa mâniei Tronului de Lumina, le-am spus eu.

M-au ascultat şi ne-am aşezat cu toţii ghemuiţi unul în celălalt. Eram aproape douăzeci… mai precis şaptesprezece. Fierbinţeala ploii devenise insuportabilă dar niciunul din noi nu s-a văitat.

Pe rând, unul câte unul, am trecut dincolo. Când toţi şaptesprezece am fost ieşiţi din trupurile nemişcate, neam simţit atraşi în sus de o putere nevăzută. Am parcurs cu o viteză ameţitoare spaţii imense, apoi am intrat în împărăţia TRONULUI DE LUMINĂ. Toţi şaptesprezece am ajuns în Oraşul de Aur, fiind primiţi de însuşi Buddha conducătorul, mai-marele înţelepţilor din Oraşul de Aur. Era trist. Toţi eram trişti. Din depărtare, Marele Disc Opalic scotea scântei. Jerbe de flăcări, vârtejuri de foc se stârneau din Marele Disc Opalic îndreptându-se spre pământ.

Zile întregi a fost tăcere. Totală tăcere. Fiecare dintre noi tăcea, Eu, Menthotep şi Ormoghen am rămas în Oraşul de Aur. Ceilalţi paisprezece, au coborât, fiecare în straturile lor. Mantumonedesân stratul VII, ceilalţi în V şi VI. Misiunea noastră luase sfârşit.

A DOUA CUP A DE INIŢIERE

Thales din Argos, cu înţelepciunea Pururea Tinerei Maici Fecioare – la toţi prezenţi bucurie!

Cu 9 mii de ani în urmă, înţeleptul Heraclit întunecatul a spus:

— Thales, a venit ceasul tău! Azi, când Ra-Luminosul va apune, te vei coborî în templul subteran al lui Isis şi vei primi acolo a doua cupă de iniţiere din mâinile Divinei Maici.

Thales, oare este tare sufletul tău?

Thales, oare este curată inima ta?

Thales, oare este înţeleaptă raţiunea ta?

Dacă nu ai aceste trei calităţi, tu, muritor, nu vei putea suporta privirea Zeiţei Maici;

— Învăţătorule, am răspuns eu, e tare sufletul meu, e mare iubirea mea şi mai mare e raţiunea mea sugerată de tine. Fără teamă mă voi coborî în încăperea templului subteran şi ucenicul nu va face de ruşine pe învăţătorul său.

— Du-te, Thales din Argos, a spus Heraclit.

Şi când umbrele nopţii au acoperit suprafaţa măreaţă a Nilului, când vânturi de noapte din pustiu au răcorit arşiţa pământului, eu, Thales, învăluit în mantie şi cu o lanternă aprinsă cu focul pământesc, m-am coborât în templul subteran al lui Isis.

Mult timp am mers prin coridorul strâmt, care, câte o dată se micşora până la crăpătura prin care eu treceam târâş în genunchi, neştiind dacă este ieşire înainte sau dacă voi putea să mă reîntorc.

Am mers pe scările umede, am mers prin catacombele imense de pe bolta cărora picura apă şi iată… patruzeci şi nouă de trepte. M-am urcat. Uşa era căptuşită cu fier şi deasupra ei erau semnele de foc: ***Muritor***, ***opreşte-te.***

Dar eu, Thales, mă duceam după nemurire şi ce-mi păsa mie de aceste semne de precauţie?! Cu mâna puternică am deschis uşa şi am intrat. Mi-a venito adiere de umezeală a unui subteran imens. Mult timp am mers. Vuind se auzeau paşii mei de lespezile de piatră şi, deodată, deasupra capului meu, undeva în înălţime, a strălucit lumina mai mare, mai largă, mai albastră. Palpitând, au fugit în toate părţile umbrele. S-au desemnat: colonade, grote, statui şi m-am văzut stând în centrul imensului templu. În faţă era altarul de marmură albă, simplu, pe care stătea un potir de aur, iar acolo, după altar, se înălţa statuia unei femei cu fata acoperită, într-o mână femeia ţinea sfera, iar în cealaltă un triunghi cu vârful în jos. Templul era gol, numai eu, Thales, eram acolo faţă în faţă cu statuia Zeiţei Isis. Niciun sunet, niciun freamăt… Tăcere de moarte. Dar vine aici unul care cere a doua iniţiere, fără să ştie ce trebuie făcut, fără să ştie să întrebe, fără să ştie cum să cheme.

El vine aici singur, cu înţelepciunea sa, cu curăţenia sa şi cu tăria sufletului său. Şi eu, Thales, fiu înţelept al strălucitei Elade, urmaşul dinastiei dumnezeieşti, al oraşului (cetăţii) Poarta de Aur, cu paşi îndrăzneţi m-am apropiat de Altar. Am ridicat mâinile şi, poruncitor, am chemat pe Acela, care întotdeauna răspunde la chemarea mea, ca stăpânul elementelor văzduhului. O uşoară suflare a trecut prin templu şi am auzit:

— Eu sunt aici, Thales! Ce vrei de la mine în acest groaznic loc şi neobişnuit?!

— Ajutor şi sfat, am răspuns eu. Cum trebuie să chem pe marea Zeiţă Isis?

— Păcat, Thales, nu ştiu asta – a răspuns.

— Atunci pleacă, am spus.

Şi eu, Thales, am rămas singur cu înţelepciunea mea. Am pătruns în trecutul meu, şi mi-am adus aminte de tot ce era în măreaţa Atlantidă. Cu curaj m-am ridicat în planul măreţei raţiuni, cu îndrăzneală mă agăţăm de toată învăţătura tainică. Eu ştiam că dacă nu voi chema pe Zeiţă, nu voi ieşi din acest templu, cum n-au ieşit toţi cei care s-au coborât în templul acesta înainte de mine, asta o ştiam. Atunci înţelepciunea mea mi-a spus ce trebuie să fac. Cu curaj am început să pronunţ marile şi tainicele rugăciuni, care răsunau în Atlantida, în templul Pururea-Tinerei-Maici-Fecioare.

— Maică Isis, strigam eu, ridică vălul Feţei Tale! Eu te cunosc! M-am rugat Ţie în măreaţa Atlantidă. Ridică valul Tău! Eu Te cunoşteam pe Tine sub numele Pururea-Tânără-Maică-Fecioară. O! maică Măreaţă! Deschide fata Ta preotului Tău! Şi încet, încet, din colţurile îndepărtate ale templului, s-au prelins sunete argintii, tremurătoare de „Sistrum” (instrument de muzică în Egipt). De undeva de sus, s-au auzit clopoţei luminoşi, un cântec depărtat şi templul a început să se umple cu ceata argintie albastră şi nourul acestei ceţe s-a lăsat pe Altar... Şi prin această ceată, s-au aprins doi ochi. Dacă voi aţi fi văzut adâncimea prăpastiei haosului, asemănător mie, aţi fi ajuns la marginile universului, numai atunci aţi putea să vă daţi

seama de profunzimea acestor ochi.

Iată schiţa capului în „clafat”. Cele mai frumoase trăsături de frumuseţe cerească. Gigantului tors cu linii de frumuseţe neînchipuită şi iată şi corul de îngeri… nu… aceasta este vocea Zeiţei. Şi eu o aud.

— Thales, mare e înţelepciunea ta; Thales mare e îndrăzneala ta! Thales mare va fi recompensa ta! Am venit la tine Thales. Am venit la tine, preotul meu bătrân care mi se ruga în templele Atlantidei; Am venit la tine lumina hramului de Theba, acum, ca ocrotitoarea ta, Isis. Apropie-te fiul meu! Am să suflu peste tine suflarea mea.

Tare era sufletul meu. M-am apropiat cu curaj de altar şi am îngenuncheat şi aici am primit suflarea Zeiţei Maici.

— Thales, a spus Ea. În nesfârşitul universului Eu viu sub multe chipuri şi numai înţelepţii ca tine, Thales, în nesfârşitele apariţii ale mele. Thales am ştiut că mă vei recunoaşte, am ştiut aceasta din cauză că atunci când ai primit înţelept prima iniţiere, ai vorbit cu Elada, cu luminoasa mea fiică, pe care voi o numiţi Pallas-Athena, şi atunci am citit în gândurile tale că toate astea sunt una şi aceeaşi. Întâi, înţelepciunea a plecat în întâmpinarea măreţei Revelaţiuni. Atunci te-am pecetluit cu degetul meu. Am ştiut, ca şi azi, că înţelepciunea ta va rămâne biruitoare. Cu ce am să te răsplătesc, marele meu fiu? Eu văd răspunsul tău.

— Cu nimic Maică Măreaţă! Dar Eu te răsplătesc cu cuvintele mele: Thales, stranie, neînţeleasă şi neobişnuită va fi soarta ta. Tu fiind om, vei fi ne-om, supra-om. Puterea ta va fi fără margini. Dar, Thales, puterea aceasta va fi adusă de tine la picioarele mele. Vor trece mii de ani deasupra capului tău şi numai atunci tu, chiar tu mare în înţelepciunea ta, vei înţelege ce ţi-am spus în acest Templu.

Zeiţa a luat potirul, l-a ridicat la sânul său drept şi a apăsat sânul din care a pornit o ţâşnitură în potir. Când potirul s-a umplut Ea mi l-a întins mie.

— Bea, fiul meu! Bea laptele mamei tale. Şi eu am

băut.

Un trăsnet s-a dezlănţuit în pieptul meu. Un zgomot de sute de mii de cosmose, a trecut pe deasupra capului meu, parcă nemărginirea eului cădea în prăpastie, parcă nemărginirea eului se înălţa spre perdeaua de foc…

M-am deşteptat şi am văzut la capul meu faţa îngrijorată şi blândă a învăţătorului meu Heraclit.

— Scoală, fiul meu! Scoală, noua lumină a sanctuarului Thebei.

Dumnezeu să vă binecuvânteze.

THALES din ARGOS

BALCHIS, REGINA SABBEI

Thales către Empedocle, fiul lui Miles din Atena:

— Bucură-te de înţelepciunea Pallas-Atenei. Să dăm deoparte ceaţa trecutului, amicule Empedocle şi să ne ducem în sfera aceea pe voi oamenii secolului XX o numiţi poveste, iar noi fii conştiinţei nemuritoare a înţelepciunii care e prezentă în analele universului, fapta.

Era noapte şi Selene, ca stâlp de diamant se reflecta în apele tainice ale Nilului. Eu, Thales, am stat pe turnuleţul templului Isidei şi am notat pe panglica papirusului socotelile mele despre ridicarea unei stele noi – Gora – în constelaţia Câinelui. Şi iată, o mână dezmierdătoare s-a lăsat pe umărul meu şi a răsunat glasul dulce al învăţătorului meu, marele Heraclit.

— Thales, a spus el, ştii tu istoria strălucitei regine a Sabbei, a acelei frumoase Balchis?

— Învăţătorule, am răspuns eu, tu ştii că de mii de ani eu sunt cufundat în cercetarea marilor scripte ale genezei, şi am arătat cupola fără margini a cerului înstelat care se întinde deasupra noastră. Când am avut timp să mă ocup cu istoria reginei pământului? Cu toate că ea ar fi fost la fel de frumoasă ca şi regina cerului înstelat, steaua dimineţii. Heraclit a clătinat din cap.

— Thales, a spus el, în răspunsul tău se aude o notă de ironie care nu poate lipsi minţii fiului nobilei Elade, dar să crezi învăţătorul tău, că nu pentru vorba deşartă am pus ţie această întrebare. Aşază-te, fiul meu, şi ia aminte.

Şi eu m-am aşezat lângă învăţătorul meu şi cuvântarea lui lină şi armonioasă a curs, încât se contopea cu răsunetul razelor Selenei care revărsa lumina sa asupra mea şi asupra învăţătorului şi peste turnul templului Isidei şi apele tainice ale Nilului şi adâncimea tainică a pustiului mut ce se întinde peste fluviu. Şi iată ce mi-a povestit învăţătorul:

Când focul pământului a îngheţat, pământul negru din preajma naşterii fericitei Atlantida şi masivele primei Lemurii creată au devenit fundul oceanului, catastrofa nu a atins templul Zeiţei Vieţii, reşedinţa veche a regelui negrilor, tainicul Arraim. Însă, nu cu mult înainte de această catastrofă a dispărut, nu se ştie unde, marele rege, lăsând pământul său, templul şi unica sa fiică, care a devenit prima slujitoare a Zeiţei Vieţii. Înconjurată de 7 preoţi înţelepţi, ea, fiica aceasta, frumoasa Balchis, a întâmpinat bărbăteşte această catastrofă şi tot aşa de bărbăteşte a suportat-o. Dar, când, în sfârşit, după multe luni, s-au împrăştiat norii fumului şi ai cenuşie, care acopereau bolta cerului, iar locuitorii templului Zeiţei Vieţii s-au văzut pe o insulă mică înconjurată de apele tulburi şi spumoase ale unui ocean nou, frumoasa Balchis a săvârşit primul serviciu sacru al altarului Zeiţei Vieţii şi a dat făgăduinţa fermă, de a consacra viaţa ei aflării tatălui ei, tainicul Arraim, deoarece ea ştia că pe el era pecetea vieţii veşnice şi el nu putea să moară. Şi a ieşit preotul cel mare, Kainan, care cu al treilea ochi a văzut marea rasă a titanilor de nord, care a dispărut şi a zis:

— Balchis, cum dai tu o făgăduinţă, neştiind dacă marele suveran, al nostru Arraim, fiul înţelepciunii, vrea să fie căutat de tine? Fiindcă, iată, când pe pământ trăiau titanii nordului, tainicul Arraim era pe pământ, care nu e deloc leagănul lui, din moment ce alt pământ şi alt cer şi alte adâncuri cereşti au fost martorii naşterii lui. Cât de frumoasă şi de înţeleaptă ai fi tu, Balchis, tu eşti totuşi numai firul de iarbă pe drumul lui tainic şi neînţeles. Va trece termenul vieţii tale şi pământul va primi corpul tău gârbovit de bătrâneţe, dar el mai mare şi mai tainic va

merge mai departe şi fiecare pas al lui va fi egal cu mii de ani ai vieţii tale.

Cu sprâncenele încruntate şi neliniştită, a ascultat frumoasa Balchis cuvintele înţelepte ale preotului cu trei ochi.

— Kainan, a strigat ea, departe vede ochiul tău al treilea, dar nu el este în stare să vadă adâncimea inimii mele, inima fiicei lui Arraim, înţeleaptă Balchis. Aduceţi aici pe Arra, a poruncit ea blând preoţilor şi a întors fata spre statuia Zeiţei.

Kainan a clătinat din cap cu dezaprobare.

— Balchis, Balchis, a spus el, gândeşte-te ce puteri vrei să atingi, ce legi vrei să le pui în favoarea ta! De capacităţile Arrei s-au folosit până în prezent numai pentru legătura cu stăpânul vieţii şi cu zeiţa în persoană.

— Pleacă, bătrâne, a strigat supărată Balchis, sau nu sunt eu fiica lui Arraim? Nu sunt eu preoteasa supremă a Zeiţei? Ea s-a îndreptat şi în figura ei a fost atâta frumuseţe dumnezeiască, plină de putere nespusă, că preotul bătrân a plecat capul şi, bâlbâind ceva încet, s-a dat îndărăt.

Preoţii, în momentul acesta, au adus în templu o fată frumoasă, de statură mică. Ea era de altă rasă, necunoscută, deoarece pielea ei era albă ca zăpada, în contrast cu pielea brună-cafenie a Lemurilor, iar ochii nu erau de culoare albastră închisă, ca la frumoasa Balchis, ci negri. Părul nu i se aşeza cu bucle frumoase pe umeri ci cădea ca o cascadă până la poale şi toată figura ei parcă era pătrunsă de ceva nepământesc. Parcă o suflare a altei lumi a intrat odată cu ea sub bolţile templului. Preoţii bătrâni ştiau că în zadar ar fi să caute pe tatăl şi mama Arrei printre Lemuri. A fost ştiut că bravul marinar Falacoil a adus câteva familii de astfel de oameni ciudaţi, făcând călătoria spre tainicele pustietăţi de gheaţă, la polul sud. Înţeleptul Arraim a poruncită pune femeile pe lângă temple şi a învăţat pe preoţi a se folosi de ciudata şi tainica lor aplicare. Bărbaţii tribului necunoscut degrabă

au murit cu toţii şi numai femeile continuau a vieţui pe lângă temple cu viaţa florilor de seară.

Fata intrată, s-a uitat speriata împrejur.

— Vino aici, Arra, a spus poruncitor Balchis, vino şi şezi pe locul sfânt. Fata s-a apropiat ascultătoare de jertfelnic şi s-a aşezat pe piedestalul lui, ca pe un fotoliu din bazalt, împrejmuit cu pietre scumpe de diferite culori. Balchis ia pus pe cap un cerc de aur cu un disc poleit dinainte, dintr-un mare diamant, şi încet a mişcat capul

Arrei, aşa ca centrul discului să prindă reflexul de la un disc gigantic, concav atârnat de un stâlp în mijlocul templului. Stâlpul era mişcător şi se învârtea cu ajutorul mecanismului, aşa ca razele soarelui se adunau în mijlocul lui. Abia când focarele discurilor au coincis, Arra a închis ochii şi s-a afundat într-un somn tainic al vieţii, al doilea semn, principiul căruia e cunoscut lui Thales, ca unui iniţiat şi iată, cea adormită a început să vorbească:

— Ce vrei de la mine, Balchis?

— Găseşte pe tatăl meu, a spus Balchis poruncitor.

— Eu îl văd aproape imediat, a răspuns Arra.

— Întreabă-l pe el cum poate fi găsit.

După o tăcere lungă, adormita a răspuns:

— El a răspuns că ţie nu ţi se cade să-l cauţi pe el, deoarece picioarele lui sunt pe brazda Domnului, pe care tu nu poţi să te duci, Balchis. Nu pentru cei muritori e cărarea asta.

Balchis a încruntat supărată din sprâncene.

— Spune lui, a strigat ea, că el nu este drept să renunţe la fiica lui. Vreau să ştiu pe ce cărare au fost picioarele lui când el m-a născut. Eu vreau să fiu lângă el.

— El nu renunţă la tine, Balchis, a răspuns Arra, deoarece el este totdeauna cu tine. Dar şi la conceperea ta el executa legea Domnului, dar tu cu el, tu muritoare, nu poţi să fii.

Întunecată se uita Balchis în faţa Arrei.

— Bine, a spus ea aspru, întoarce privirea ta de la tatăl meu, Arra ascultă-mă pe mine: poţi tu cu duhul tău minunat a găsi drumul spre marele foc al vieţii

pământeşti?

Preoţii au tresărit. Cu un gest de disperare şi-a acoperit capul bătrânul Kainan.

Pe faţa adormitei s-a revărsat paliditatea de moarte şi buzele ei au şoptit:

— Pot… ştiu… cad… dar dacă-ţi voi spune se va stinge scânteia mea de viaţă.

Balchis a ridicat umerii cu nerăbdare.

— Ce-mi pasă? Tu trebuie să-mi spui. Eu, pe urmă, te voi ajuta a te încarna şi a fi lângă mine.

— Asta nu e în puterea ta, Balchis, a răspuns adormita. Eu niciodată n-am să fiu lângă tine… Eu mă tem de toţi care nu fac voia Unicului.

— Destul a bătut din picior Balchis. Eu vreau să ştiu şi voi şti chiar dacă din cauza aceasta se va prăbuşi tot pământul… Vorbeşte, eu ascult.

Preoţii, cu grămada, au început să fugă din templu, urmând pe Kainan, nedorind a auzi răspunsul înfricoşat.

— Să nu-l auzim nici noi Thales, e destul că am să-ţi spun că frumoasa Balchis a primit ce a cerut, cu preţul vieţii sărmanei Arra! Ea a aflat drumul spre focul veşnic al vieţii pământeşti, a găsit acest foc şi a primit în dar viaţa de planeta. Tu eşti numit Thales de îndrăzneala fără de margini a lui Balchis? Cine ştie, Thales, dacă ea, odată cu viaţa planetară nu a primit tot atâta suferinţă? Azi, ea domneşte în Sabba, mai spre nord de pământul Arr şi domneşte înţelept, deoarece a avut timp destul a se înţelepţi, dar niciodată nu se oboseşte a căuta pe tatăl ei.

— Dar noi ştim prea bine pe marele învăţător, am spus eu, Thales.

— El a binevoit să se descopere nouă, mi-a răspuns Heraclit, dar niciodată nu se va descoperi fiicei lui neascultătoare. La fiecare o mie de ani, ea va da o mare serbare de înţelepciune şi va strânge pe reprezentanţii tuturor consacrărilor, pe marii înţelepţi ai lumii, în speranţa zadarnica de a afla ceva despre tatăl ei. Şi aici este o viclenie, Thales, deoarece mulţi înţelepţi schimbă fidelitatea lor, a simbolului consacrării, cu devotamentul

către o femeie frumoasă a planetei şi rămân ataşaţi cu lanţuri de tronul ei, pe veci.

— Dar asta e o cădere, învăţătorule? am întrebat eu.

— Da, mi-a răspuns trist Heraclit, dar frumoasa Balchis numai decât dăruieşte celui căzut focul vieţii şi prin aceasta împiedică moarte lui! Dar totdeauna, puternicul Arraim imediat stinge amintirea despre el, în cei care l-a cunoscut. Sanctuarul de la Theba, a adăugat după o mică tăcere Heraclit a pierdut pe lângă tronul ei, trei fii ai săi.

— Atunci de ce sanctuarul trimite la serbarea aceasta pe iniţiaţii săi? am întrebat eu, Thales.

— Dar care sanctuar are voie a renunţa la încercare? mi-a răspuns înţeleptul. Zilele acestea se apropie timpul serbării şi frumoasa Balchis a trimis deja invitaţia ei.

— Şi tu ai hotărât, învăţătorule, să mă trimiţi pe mine, am adăugat liniştit eu, Thales.

— Da, fiul meu, mi-a răspuns înţeleptul. Numai sufletul tău, fiul Eladei, este egal cu liniştea stâncilor de bazalt în fundul oceanului şi sanctuarul nostru este liniştit în privinţa ta.

— Să fie, am răspuns eu, deoarece am ştiut atunci să ne supunem.

*

Pe apele sacre ale Nilului, am ajuns până la munţii Etiopiei, cu luntrea, trecând cu bine aşezarea fiilor sălbatici ai pustiei şi ţara morţilor, dând drumul cu pacea mateloţilor fenicieni care m-au condus şi singur am intrat în strâmtoarea munţilor, forţând un şarpe înţelept să-mi arate drumul, care repede s-a tarat înaintea mea. N-a fost în obiceiul sanctuarului Tebei a călători cu fast, deoarece noi ştiam ca strălucirea şi luxul pământului sunt pulbere sub picioarele Domnului şi înţelepciunea noastră în ochii lui.

— Singuratici şi cerşetori au umblat fiii înţelepţi ai farului eternităţii pe faţa planetei şi n-a fost niciunul mai bogat decât noi.

— După două zile de drum, am întâlnit o caravană

luxoasă, urmată de vreo 30 cămile şi 10 elefanţi, urmate de un detaşament întreg de călăreţi smoliţi la piele, frumos îmbrăcaţi şi cu coifuri de aur: 3 elefanţi erau de culoare albă şi purtau pe puternicele lor spinări turle întregi de aur, argint şi platină, cu pietre scumpe, fiind drapaţi cu ţesături fine de mătase a tarurilor Dravadelor. Aşa se îndreptau la festival fiind înţelepţi ai Triunghiului. Eu m-am dat modest la o parte şi, cu sforţarea voinţei, am stins semnul farului Eternităţii care strălucea asupra capului meu, ca să nu fiu recunoscut de fiii Triunghiului.

Caravana aceasta a fost urmată de alta, formată din cămile albe, în capul caravanei, înţeleptul învăţat al sanctuarului Lumii, un Chaldeu cărunt, se afla în targa de fildeş împodobită cu rânduri de rubine şi dantele din fire subţiri de aur. Targa era purtata de 12 sclavi negri, din pământul depărtat al Misei, pe care cândva am vizitato şi eu, când sanctuarul din Theba m-a trimis să conduc pe viteazul Fenician Găinan în lunga lui călătorie. La început, privirea înţeleptului Chaldeu a alunecat indiferent asupra mea, dar oprindu-secu capul şarpelui care era culcat lângă picioarele mele, s-a aprins de focul recunoaşterii şi, cu un surâs ironic dar bun, a mişcat buzele lui. El a făcut un semn şi sclavii s-au oprit.

— Înţeleptule străin, s-a adresat binevoitor Chaldeul, cer scuze pentru fraţii mei intru înţelepciune din simbolul Triunghiului care nu te-au recunoscut. Dar marea lor înţelepciune nu începe pe acest pământ păcătos şi, din cauza aceasta, privirea lor totdeauna este îndreptată sus pe cer. – însă privirea bătrânului şi săracului Chadeu, totdeauna, luneca pe pământ căutând a strânge bobiţele înţelepciunii împrăştiate de ei; şi iată, am văzut capul ghidului tău, cam neobişnuit, înţeleptule elin din sanctuarul mare al Tebei. Oare nu vei fi tu aşa de bun şi nu vei cinsti bătrâneţile, cu aprobarea de a împărtăşi cu mine singurătatea mea, în lungul meu drum?

Şi am văzut că nu e chip să mă ascund de înţelepciunea şireată a Chaldeului, dar nici nu aveam pretext a refuza invitaţia.

Eu m-am aşezat în targa dând drumul prietenos ghidului meu.

— De unde ai cunoscut tu, venerabilule Chaldeu, ca eu sunt elin?

— Nu numai elin, a zâmbit viclean Chaldeul, dar urmaşul regeştilor Atlanţi. Oare tu niciodată nu te-ai uitat în oţel poleit? Statura ta, umerii tai şi dumnezeiască corpolenţă, imediat te dau de gol ca tu eşti fiul nobilei Elade, dar liniştea severă a feţei regulate şi frumuseţea liniilor ei, mă transportă în timpuri de mult trecute, când eu Chaldeu bătrân am avut plăcerea de a avea colegiul preoţilor din templul Veşnic-Tinerei-Fecioare-Maria lui Poseidon. Oare nu din mijlocul vostru a ieşit dumnezeiescul Zoroastru, pe care l-am salutat o dată, când el a avut bunăvoinţa a vizita oraşul meu natal Un, din Chaldeia. Dar că am recunoscut imediat în persoana ta pe fiul sanctuarului din Theba, asta graţie ghidului tău, nobile Thales deoarece numai pământul lui Kam a păstrat legătura cu regnul şerpilor. Dar eu văd că tu, înţeleptule, vrei să mă întrebi de unde mi-e cunoscut numele tău? Oare nu tu ai săvârşit renumita călătorie cu Găinan fenicianul, vizitând tribul Cabilelor, pe lângă stâlpul lui Hercules? Dar tribul acesta este sub protecţia noastră, înţeleptule. Cum să nu te recunoaştem pe tine, adăugând ca la festivalul reginei Balchis, înţeleptul Heraclit nu putea să te trimită decât pe tine, Thales.

— Voi, Chaldeei, am răspuns eu Thales, aţi renunţat la contactul cu regatul şerpilor, dar aţi însuşit înţelepciunea lor. – Aşa, aşa, Thales, a spus cu tristeţe Chaldeul, netezindu-şi barba lungă, dar după aceasta noi ne târâm cu înţelepciunea noastră pe pântece, pe fata Maicei Terra.

— Eu, Thales, am forţat voinţa mea şi imediat m-am transportat în sfera schemelor şi sunetelor începătoare şi am aflat tot ce am avut nevoie şi în aceeaşi clipă m-am întors înapoi.

— Sunt bucuros, am spus eu cinstit, ca Hermes, cel de trei ori măreţ, în grija fără preget pentru copii lui, mi-a

dat prilej de conversaţie plină de învăţătură cu înţeleptul Rabbi Israil din Un al Chaldeilor.

Chaldeul s-a uitat la mine cu atenţie şi cu respect a plecat capul.

— Ce înseamnă înţelepciunea unui şarpe târâtor, în comparaţie cu înţelepciunea unui vultur, care planează sub cer. Nimic nu se ascunde de privirea lui, a adăugat el gânditor.

După câteva ore de drum petrecute în convorbire cu înţeleptul Chaldeu, noi am ajuns la marginea grădinilor care înconjoară oraşul reginei.

— Aici am părăsit pe Chaldeu, deoarece i-am spus lui, nu este permis iniţiatului Thebeilora veni în car străin ca oaspete al reginei.

— Pana mâine, înţeleptule Thales, mi-a răspuns cu respect Chaldeul.

Eu, Thales, nu m-am dus în oraş, ci, înconjurându-l, m-am dus în pădure şi acolo am petrecut noaptea, sacrificând orele întunericului, convorbirii şi evocării celor necesare mie.

Dimineaţa, splendidele grădini ca din basme ale reginei Balchis, împrejmuite cu garduri de marmură roză şi udate de sute de bazine mărgăritare, s-au umplut cu oaspeţii poftiţi.

Aici au fost frumoşii arraini, cu priviri fixe, din Draida, parca ochii lor au fost orbiţi de necontenita contemplare a înţelepciunii. Erau urmaşii Dravatei, cu pielea arămie roşie, din ţara provenită din mare, la apus de fosta Atlantida. Erau urmaşii negrilor Lemuri din fundul Africii, au fost Atlanţii cu ochi frumoşi şi plete mari ca la femei; a şaptea generaţie a mongolilor care locuiesc în tainica ţară înconjurată cu pereţi (China) pe tărâmul marei mări a Lemuriei; au fost magii albi din ţara gheţarilor de nord; au fost şi Chaldeei şireţi cu bărbi lungi.

Luxul şi splendoarea sosirii lor şi îmbrăcămintea lor sunt de nedescris, căci ce nu este pe planetă, ce nu poate găsi sau face înţelepciunea magiei pământeşti! Dar mai luxos şi mai bogat au fost îmbrăcaţi înţelepţii reginei

Balchis, care înconjurau tronul ei de poveste, împreună cu câţiva lei, din care unul, umilit a pus capul lui regesc sub picioarele mici ale reginei.

— Trebuie să-ţi spun, Empedocle, despre frumuseţea lui Balchis? Cred că nici gamerodele din Elada n-a visat aşa frumuseţe şi chiar Elena apare faţă de ea, femeia obişnuită. Frumuseţea nespusa parca se întărea dinăuntru cu strălucirea marei înţelepciuni şi mândria mare încorona faţa ei cu aureola regească, iar voinţa puternică arunca scântei din ochii ei albaştri ca cerul de miazăzi. Cu nesaţ a cercetat Balchis pe oaspeţii veniţi, îndreptând cu dibăcie conversaţia la subiectul ce o interesa, dar până în prezent, precum se vede, nu putuse afla nimic interesant, deoarece încreţitura mâniei ascunse a trecut pe fata ei de marmora.

— Înţelepţilor, a răspuns vocea ei încântătoare, vreau ca întotdeauna să încep festivalul meu cu slujba zeului Soarelui, dar lipseşte încă iniţiatul Thebei, căruia aparţine primul loc din acest serviciu. Poate el a întârziat sau… şi în vocea ei s-a auzit nota de batjocora, înţeleptul Heraclit se teme să piardă încă un fiu din moment ce trei iniţiaţi din Theba, azi împodobesc tronul meu…

— Regina înţeleaptă, binecuvântarea lui Adonai să fie peste tine, a răsunat vocea măgulitoare a rabinului israelit, iniţiatul din Theba va sosi, eu l-am întâlnitieri pe drum, spre cetatea ta minunată. E un elin înţelept, Thales din Argos.

— Elin, cu atât mai bine, a zâmbit regina. Primii trei oaspeţi au fost egipteni. Mie îmi plac nobilii fii ai Elladei.

Şi iată, încet, s-au despărţit rândurile celor invitaţi şi, sub evantaiele de pene ale reginei Balchis, am apărut eu, Thales, urmaşul farului Eternităţii, urmaşul dinastiei regale a Atlantidei. Eu n-am avut nicio podoabă pământească, deoarece cu mine era înţelepciunea mea.

— Înţeleptul, marele Heraclit, servitorul simbolului veşnic al vieţii, îţi trimite, regină, salutul lui, am spus eu calm, iar eu, Thales, îţi doresc bucurie de înţelepciunea marei zeiţe Palas Athena, frumoasă Balchis. Lângă mine, deodată, s-a format un loc larg, pustiu, căci încă niciodată

regina şerpilor nu apărea aşa, chiar între oamenii iniţiaţi. Capul ei mic, încoronat cu coroana din piatra ciudata a lunii, s-a lăsat pe umărul meu. Chiar înţeleaptă regină Balchis a îngălbenit uitându-se în ochii regescului şarpe.

— Te salut, trimis al Thebei, a spus cu voce tremurătoare Balchis. Jur, pe marea amintire a tatălui meu, a strigat ea, încă niciodată eu, regina Sabbei, stăpâna focului pământesc, n-am văzut asemenea apariţie a unui înţelept. N-am cuvinte pentru exprimarea mulţumirii mele, lui Heraclit că te-a trimis la mine, pe tine, cel mai înţelept dintre muritori, deoarece când şi cine a auzit ca regeasca poruncitoare a şerpilor ar consimţi să se supuie unui om? Spune-mi, înţeleptule Thales, cum ai ajuns la aceasta? Sau ăsta e un nou secret al înţelepciunii sanctuarului din Theba?

— Asta nu-i o taină, regină, am răspuns eu liniştit. Eu am ajuns la aceasta prin ceea ce nu ai tu.

Balchis s-a uitat la mirata în ochii mei.

— Dar ce n-am eu, Thales?

— Sămânţa iubirii cosmice, frumoasă şi înţeleaptă Balchis, am răspuns eu.

În mulţimea iniţiaţilor s-au auzit şoapte şi toţi parcă involuntar s-au apropiat de mine.

— Iubirea cosmică? a întrebat regina, încruntând sprâncenele. Ce fel de iubire e aceasta – iubire cosmică? Iubirea pe ea nu o cunosc eu, Thales? a spus ea zâmbind şiret. Întreabă măcar pe aceşti trei – şi ea mi-a arătat trei figuri înalte şi posomorâte, care stăteau lângă tronul ei – ei sunt fraţii tai de sanctuar, Thales, întreabă-i pe dânşii dacă înţelege frumoasa Balchis ce este iubirea?

Liniştit şi senin am privit eu, Thales, în ochii albaştri ai reginei.

— Nu despre astfel de iubire vorbesc eu, Balchis, a fost răspunsul meu. Eu vorbesc despre iubirea faţă de tot existent care respiră şi trăieşte, pe care se revarsă lumina şi căldura dumnezeiescului Ra…

— Fata de tot existent? a întrebat Balchis, adică trebuie să iubesc şi pământul şi… pe negrul meu sclav? Şi

rasul de mărgăritar al reginei a răsunat în sală, urmat de suita ei.

Invitaţii însă n-au râs, fiindcă înţelepciunea lor a simţit ceva nou în revelaţiunea mea.

— Şi pe şarpe, şi pe sclavul tău, regina, am răspuns eu, căci iată şarpele este sora ta, iar sclavul este fratele tău.

Mânia a sclipit în ochii lui Balchis, dar deodată s-a stins.

— Ce fel de învăţătură nouă proclami tu, Thales? a întrebat ea cu calm, muşcându-şi buzele.

— Asta nu e învăţătură nouă, Balchis, am răspuns eu. Şi băiatului, când îi da tatăl său prima dată suliţa i se pare nouă, dar ea a ucis deja mulţi. Azi, şi aici, am ridicat vocea şi ea ca un tunet a răsunat sub bolţile sălii, este vremea a vesti omenirii despre sămânţa iubirii cosmice. Sămânţa, spun eu, regină, deoarece iubirea va aduce cu sine, numele Aceluia care este Taina Cosmică, dar timpul venirii lui îl ştie numai Unicul.

Încruntând din sprâncene, a cuprins Balchis cu privirea de foc toată adunarea.

— A auzit cineva dintre înţelepţi despre această învăţătură, despre sămânţa iubirii, pe care o proclama trimisul Thebei? a întrebat ea tare.

— Din mulţime a ieşit cu paşi domoli un bătrân înalt, cu mustăţi cărunte şi tot cu astfel de coadă. Sub sprâncenele stufoase, erau fixate ciudate, două cercuri rotunde şi străvezii, prin care, serios şi calm priveau ochi de înţelepciune neexplicabilă.

— Eu sunt trimisul ţării Dragonului, de la ţărmul mării Lemuriei. Numele meu, Lao-Dzi şi eu sunt slujitorul Unicului Dumnezeu Tao, a tot desăvârşit. Tao, în care se ascunde şi se uneşte tot. Şi trimisul înţelept din Theba, şi tu regină frumoasă şi şarpele şi negrul sclav şi eu, smeritul slujitor al lui Tao şi toată această mare taină a unirii a toate şi în toate, se săvârşeşte numai graţie iubirii dumnezeieşti pe care ne-o proclama înţeleptul elin… Să fie acoperământ Tao asupra capului tău Thales, s-a adresatei

mie, căci iată, eu de vestirea ta mare, azi liniştit mă voi duce în peştera mea ca să sărut pământul strămoşilor mei, căci simt că atunci când va veni Marele din cei Mari, El mă va chema şi umbra mea, modestul profet al lui Tao, al celui a tot perfect, a venit pentru a-l sluji lui.

Şi era atâta simplitate frumoasă în inima aceasta şi linişte înţeleaptă, că eu, Thales, m-am aplecat în faţa lui, iar regina şerpilor a şuierat prietenos, clătinând capul ei de smarald, asupra parului meu. În sala s-a restabilit tăcerea.

— Dar cine sunt cei trei despre care ai vorbit tu, eline? m-a întrebat palida Balchis.

— Pe unul din ei îl cunoşti, regină, am răspuns eu liniştit. E Arraim de patru ori măreţ, preotul Aurorei, tatăl şi protectorul negrilor.

Mâinile lui Balchis au strâns convulsiv mânerul tronului şi brusc s-a aplecat înainte.

— Tata! înecându-se a strigat ea. Tu l-ai văzut înţeleptule?

— Îl cunosc şi l-am văzut, Balchis, am răspuns eu.

— Când şi cum?

— Ieri, în pădure, lângă oraşul tău, regină, a fost răspunsul meu. Un foc sălbatic s-a aprins în ochii frumoasei regine.

— Aici… aproape… a repetat ea! şi nu a poruncit să-mi spui nimic?

— Mi-a poruncit să-ţi spun regino, ca sârguinţele tale de a-l găsi şi dorinţa de a-l vedea sunt zadarnice chiar dacă tu vei răpi focul, nu de pe planetă, dar din toate nouă, tu niciodată nu-l vei vedea din moment ce ai călcat poruncile templului zeiţei Vieţii, îndrăznind a pătrunde cu forţele Haosului. Afară de aceasta, tu nu ai avut milă de viaţa profetei preţioase, slujitoarea Zeiţei. Frumuseţea şi înţelepciunea date ţie le-ai întrebuinţat ca să arunci în prăpastia căderii înţelepţii iniţiaţi. Iată, Balchis, ultimul testament al tatălui tău; tu îl vei vedea numai atunci când focul pământului, care arde în tine, îl vei preface în flacăra iubirii cosmice şi când Măreţul, care va veni în lume, te va

uni pe tine cu tatăl tău.

Brusc şi înfricoşată s-a ridicat regina Balchis de pe tronul ei şi un foc funebru avea în ochii ei albaştri.

— Cu mine, înţelepţi ai regelui meu, a sunat vocea sa, Regina şi stăpâna voastră este ofensată de venitul necunoscut. El e înşelător. Nu putea tatăl meu, Arrainul meu, să-mi trimită astfel de cuvinte care mă înjosesc. Să se ridice stăpânul focului pământesc şi să prefacă în cenuşă pe inamicii mei. Şi, înconjurată de vânzătorii sanctuarelor tainice, cuprinsă de un nor de lumină roşie, a început a cânta un cântec sălbatic de blestem, iar slugile ei o secundau. Adunarea s-a cutremurat; am văzut cum iniţiaţii au părăsit sala unul după altul şi în sfârşit în ea am rămas eu, Thales, înţeleptul bătrân Lao-Dzi, care cu interes trist privea pe regină şi rabi Israil, care şi-a acoperit capul cu mantaua şi încet, mormăia ceva pentru sine.

Se dărâmase peretele din faţă al sălii şi în locul lui s-a ridicat altul, din ceaţa funebră, care se ridica grămezi dintr-o beznă. Am simţit apropierea focului pământului, iar după mine cobora încet regescul şarpe şi a început a se învârti într-un dans ritmic lângă tronul lui Balchis, parcă trăgând în jurul nostru, celor trei, cercuri mari; capul şarpelui, care arde de o lumină albăstruie, totdeauna era îndreptat spre peretele întunericului, iar ochii de rubin, erau ca nişte săgeţi ce străbăteau aburii adâncurilor planetei.

Şi liniştit am fost eu, Thales, deoarece mare a fost puterea sufletului meu. Am văzut, alături de figura lui Rabi Israil, cum s-au desenat conturele a doua spirite; al lunii cu coarnele tiaramei pe cap şi în spatele înţeleptului Atlant Lao-Dzi, mişuna grămada neagră a duhurilor pustiei. Iar, în întunericul ceţei, se ridică faţa gigantică a cuiva, de culoare roşie vânătă, se vedeau ochii atenţi şi rai şi se ridica corpul acoperit cu limbile flăcării.

Acesta a fost Bafomet în persoană, stăpânul întunericului, regele tartarului, marele gonit.

Un minut sau două, ne privi cu ochii plini de răutate, iar pe urmă s-a îndreptat spre Balchis, care stătea cu

mâinile întinse spre el.

— Nebună Balchis, a sunat vocea lui asemănătoare cu zgomotul valurilor în craterul vulcanului, pentru ce mai chemat? Pot eu să mă lupt cu mine însumi? Iată, regina şerpilor s-a răsculat contra ta, nebuna Balchis! Eu sunt stăpân al focului pământesc, dar iată spiritele lumii s-au înarmat contra mea şi eu contra elinului care nu îţi place, când binecuvântarea tatălui tău, Arrain, este peste el? Oare slugile pustiei nu sunt slugile aceluia a cărui nume este Tăcere, care este unul din Treime, Balchis nebună! Aceasta este pedeapsa ta, deoarece legătura este între tine, sluga mea şi tatăl tău Arrain, picioarele căruia sunt pe brazda Aceluia al cărui nume eu nu-l pot pronunţa. Achita-te cum ştii, dar ţine minte că nicio iubire cosmică nu te va scoate din inima şi mâinile mele.

— Spiritele minciunii şi ale negaţiei, am strigat eu fără cutremur, ca răspuns la ultimele cuvinte ale respinsului.

Să plece regina şerpilor, spiritele lumii săritele pustiei, să rămân eu singur, Thales, purtătorul farului eternităţii sacre, cu sămânţa marei iubiri cosmice în inima şi să începem o luptă groaznică între noi, pentru sufletul frumoasei Balchis, fiindcă tatăl ei Arraim, de patru ori măreţ, mi-a poruncit să nu o pierd, ci să o îndrept pe calea binelui.

Cu mare mirare s-a uitat spiritul gonit. Şi iată faţa lui parcă s-a netezit şi în ochi s-a stins răutatea, începând a străluci lumina de compătimire.

— Viteazule elin, a răspuns vocea lui batjocoritoare, poate ca tu crezi ca în planul existenţei mele se află şi bătăile cu diferiţi viermi omeneşti, care cred că sunt înţelepţi numai din cauză că deasupra capului lor arde un semn în forma crucii.

Oare înţeleptul Heraclit nu ţi-a insuflat ţie că lupta cu mine este lupta în timp? Ai destul manvatar la dispoziţia ta, vierme din Theba, pentru ca să te hotărăşti pentru astfel de luptă? Du-te pe drumul tău, vierme, şi cine ştie, cu timpul, când te vei cuminţi, atunci poate vom vorbi încă,

fiindcă din toţi viermii omeneşti tu promiţi să fii mai mult în viitor.

Şi deodată s-a stins focul ochilor lui, s-au spulberat contururile capului şi trupului lui, s-a împrăştiat ceaţa haotică şi din nou s-a pus la loc peretele sălii. Eu am privit în jurul meu. Clătinându-se ritmic înainte şi înapoi, se ruga rabi Israil. Cu capul descoperit, gânditor, pipăind mica sa barbă, stătea înţeleptul Lao-Dzi, iar mai departe, lângă tronul lui Balchis, era culcată, în cele mai nenaturale poze, mulţimea ghemuită a înţelepţilor ei. Singura, Balchis, palidă ca moartea, şedea nemişcată pe tronul ei, fixând ochii plini de nebunie, în ochii de rubin ai şarpelui regesc, care, cu şuieratul lui, a continuat dansul magic, în faţa ei. Eu am pronunţat o conjurare şi ea încet m-a primit şi din nou s-a apropiat de mine şi mia înfăşurat trupul. Corpurile înţelepţilor lui Balchis au început a da semne de viaţă şi singură regina, respirând adânc şi-a acoperit faţa cu mâinile.

— Tăcerea a durat mult timp. În sfârşit, regina cu vocea întreruptă a pronunţat:

— Tu ai învins pe frumoasa Balchis, Thales. Du-te şi anunţă lumii întregi biruinţa ta.

— Tu într-adevăr eşti nebună Balchis, am răspuns eu. Eu n-am învins pe nimeni. A învins tatăl tău Arraim, de patru ori măreţ şi iubirea dumnezeiască. Dar, dacă tu recunoşti învingerea ta, eu atunci cer de la tine să dai libertatea imediat celor trei iniţiaţi ai sanctuarului din *y y*

Theba, pe care tu i-ai legat de tronul tău, de frumuseţea ta, şi de înţelepciunea ta…

Frumoasa Balchis a dat din umeri.

— Ce nevoie am eu de ei, Thales, a răspuns ea. I-ai. Însă, spune-mi eline înţelept, de la tine tu ai luat, apărarea sufletului meu, în faţa stăpânului focului pământesc, sau în numele tatălui meu?

— De la mine, regină, am răspuns eu, căci ştiu că iubirea cosmică tronează în inima lui Arraim şi atunci cum va abandona pe copila lui să piară (pralein). Cine poate să se opună înţelepciunii şi primului mag al planetei?

— Tu într-adevăr eşti înţelept eline, a spus cu voce slabă şi gânditoare Balchis. Iar acum plecaţi de la mine, înţelepţilor, s-a adresat ea către cei trei şi lăsaţi pe biata Balchis în siguranţă ca să pot medita despre iubirea cosmică, a încheiat ea, cu o glumă uşoară.

— Să fie cu tine Tao, suflet rătăcit! a răspuns încet Lao-Dzi.

— Adonaisafie binecuvântat numele tău, să trimită sufletului tău zbuciumat, pacea! a şoptit rabi Israil.

— Să-ţi lumineze sufletul tău iubirea dumnezeiască, Balchis, şi să te întorci în îmbrăţişările părinteşti, i-am spus eu tare şi am suflat reginei suflarea înţelepciunii mele, eu, Thales.

Deodată, obrajii ei s-au rumenit şi s-au aprins de viaţă şi de forţa ochilor ei albaştri.

— N-am să uit urarea ta, Thales, a strigat ea. De trei ori am învins sanctuarul din Theba, iar a 4-a oară tu te-ai răzbunat cu prisosinţă, înţeleptule elin. Dar, mi-este martor cerul, n-am nicio răutate în inima mea, faţă de tine…

Şi iată, noi am lăsat pe frumoasa Balchis…

De data aceasta, eu, Thales, am luat de la rabi Israil 4 cămile aşezând pe trei din ele pe cei trei trădători ai sanctuarului, pe care i-am eliberat.

Cald, cu binecuvântări reciproce, ne-am luat rămas bun noi trei neuitând a da suflările noastre, ca recompensă, reginei şerpilor.

La despărţire, înţeleptul Lao-Dzi mi-a spus:

— Multe şi nesfârşite sunt ceasurile în Tao, dar cel mai fericit va fi acela în care eu din nou mă voi întâlni cu tine, nobile elin. Sufletul meu a citit în cartea lui Tao că eu voi fi chemat de Măreţul Măreţilor pentru slujirea Lui. Ia aminte, Thales, ca şi atunci eu n-am să uit despre întâlnirea noastră şi tu îmi vei aminti de ea.

— Şi eu ştiu, că nu ultima dată mă întâlnesc cu voi înţelepţilor, a confirmat rabi Israil. În adevăr, planeta noastră este mică pentru înţelepţi.

Mare a fost bucuria ta Theba, când eu, Thales, m-am

întors. Cu un fast nespus, am săvârşit serviciul divin în templul Isidei şi singur Hermes, în persoana, de trei ori măreţ, s-a arătat nouă în nori de foc şi m-a încornorat pe mine, Thales, cu razele iniţierii supreme. După aceea, Ierofantul sanctuarului, înţeleptul Heraclit, a coborât focul spaţiului pe capetele trădătorilor aduşi de mine la sanctuar, dând sufletelor lor în proprietatea şerpilor care au slujit fidel în călătoria mea.

Să fie pacea mea asupra capului tău, Empedocle. – în povestirile următoare tu vei întâlni încă persoanele pe care le-am numit azi, în povestirea mea.

ÎN GRĂDINA MAGDALEI

Thales către Empedocle, fiul lui Miles Atenianul, despre înţelepciunea Marelui învăţător din Galileea.

Ascultă, amicul meu cu atenţie, căci niciodată, mai ciudat, mai tainică, n-a pătruns în urechea unui muritor, o faptă zic eu, Thales, şi nu legendă.

Pe când farul din cerul eternităţii a încoronat cu razele sale palida mea frunte, ca semn de mare iniţiat al sanctuarului din Theba, eu, Thales şi Claudiu Macedoneanul, care s-a învrednicit de aceeaşi treaptă, am primit din mâna marelui Ieromat, pocalul vieţii şi apoi el m-a trimis în adăpostul misterios al fiului înţelepciunii, la Heraclit, pe care glasul poporului l-a numit întunecatul, pentru că şi el şi învăţătură lui era greu de pătruns şi chiar de înţeles pentru popor. Câţi ani au trecut de când noi absorbeam înţelepciunea lui, de câte ori am părăsit noi adăpostul ca să ducem oamenilor fărâmiturile ştiinţei rânduite şi de câte ori ne-am apropiat, nu e necesar a socoti.

Într-unul din acele răstimpuri, când mă găseam sub înfăţişarea unui filosof stoic, te-am găsit şi pe tine, amice Empedocle, pe lângă înţeleptul Socrate şi am legat mai tare firele ce ne uneau de pe vremea azi adormitului oraş sub valurile oceanului, oraş supranumit „Porţile de aur”.

Într-o zi înţeleptul învăţător ne-a chemat la sine şi ne-a zis:

— Duceţi-vă în lume şi salutaţi în numele meu pe marele învăţător care vine pe pământ. Nu vă voi spune unde îl veţi găsi. Isteciunea voastră vă va fi ghid vouă.

— Dar dacă învăţătorul Acesta este atât de mare, a spus Claudiu macedoneanul, de ce înţeleptule nu te duci tu singur în întâmpinarea lui?

— Deoarece, ne-a răspuns Heraclit, eu ştiu cine este El, şi ştiinţa mea îmi spune că nu sunt vrednic de întâlnirea cu El. Iar voi nu-l cunoaşteţi, ştiţi numai de la mine că este un Mare învăţător şi nimic mai mult. Numai orbii pot să se uite la soare fără frica.

Pe timpul acela, eu ştiam încă să mă supun, şi tăcut, împreună cu Claudiu, am plecat în lunga noastră cale. A doua zi, cămilele ne duceau spre nord, la sanctuarul zeiţei cu faţa neagră. Acolo, cei din urmă preoţi negri, tăcuţi ca pietrele pustiului, ne-au îndrumat la centru cel mare, spre acela al cărui nume este „Tăcere” şi calculul anilor pierduţi în noaptea vremurilor, incalculabil în calendarul planetar şi al cărui destin este de a aştepta sfârşitul, pentru a fi ultimul gropar al pământului. Când Claudiu şi eu ne-am întins în praf, în faţa lui, el mângâindu-ne ne-a ridicat şi ne-a spus:

— Copii, L-am văzut pe când El era prunc, m-am închinat Lui. Dacă fiul meu Heraclit v-a trimis la El, duceţi-vă. Acum, El seamănă sământă, dar tine-ţi minte, copii, când îl veţi găsi, voi veţi pierde totul.

Nimic mai mult nu ne-a spus fiul stelei de dimineaţă, al cărui nume este Tăcere, a cărui fiinţă e tainică, a cărui menire este de a fi naşul şi groparul pământului, a cărui denumire este „Preotul Negraiului”.

Nimic nu ne-a spus el, numai cu mâna ne-a arătat spre nord. Din nou am rătăcit în pustie, n-am vorbit niciun cuvânt, prinzând doar firele magnetice ale înţelepciunii cunoscute de noi. Nu aveam teama că vom pierde „tot” fiindcă ştiam să spunem.

Şi iată am ajuns în Palestina, de unde ni se părea că veneau firele magnetice, amestecate groaznic cu fluidele urâte ale poporului, slugi ale puterii Lumii. Ne înăbuşeau

de intensitatea atmosferei templelor lor, unde domnea înţelepciunea falsă, prefăcătoria şi cruzimea. Noi am vorbit cu preoţii lor, oameni şireţi şi bogaţi, întrebându-i dacă sunt între ei învăţători înţelepţi. S-a întâmplat ca ni I-a arătat pe aceştia, dar vai, am găsit numai oameni falşi şi mai proşti şi încă mai cruzi. Popor simplu, popor batjocori şi amăgit, ne împărtăşea cu bucurie legendele sale desfigurate şi pline de superstiţii şi alterări.

Dar, eu, Thales şi tovarăşul Claudiu, am aflat aci, răsunetele rasei roşii, reflectate prin prisma ştiinţei soarelui Chaldeei desfigurată de neştiinţa sălbatică a preoţilor iudei, mizerabila moştenire a renegatului şi dementului Hazaraifo. Dar poporul acesta aştepta pe învăţător, însă un învăţător în purpura şi aur care trebuia, după părerea lor, să supună universul sub dominaţia preoţilor lor lacomi. Ei nu ştiau nimic mai mult despre învăţătorul care era venit. Am auzit într-o zi, de la un iudeu nobil, care s-a născut şi a trăit aproape toată viaţa sa la Athena, o astfel de poveste:

— Eu, Nicodem, pot să vă arăt filosofilor, un om ciudat, care trăieşte în peştera, pe malul Iordanului. Duceţi-vă la el şi îi puneţi întrebările ce vă interesează pe voi. El e gol şi sărac, ucenicii sunt sălbatici la vedere şi par mizantropi, numele lui e Ioan. Grăbiţi-vă căci am auzit că s-a dat porunca să-l închidă în închisoare, pentru discursurile lui împotriva preoţilor şi chiar a împăratului. Totuşi, filosofilor, a adăugat Nicodem, cu zâmbet, nu cred că veţi găsi în el ce vă trebuie. Dar de ce, înţelepţilor, să nu faceţi cunoştinţă cu cei pe care poporul nostru îi numeşte proroci?

— Şi noi am văzut pe acel Ioan. Într-adevăr, el era groaznic: un corp plin de par, lipsit de îmbrăcăminte, slab şi istovit, iar parul şi barba niciodată pieptănată, cădeau pe umerii şi pe pieptul lui. Vocea lui era stridentă şi răguşită. Noi l-am văzut stând pe piatra de pe malul râului, în faţa unui covor, îngenuncheat. El gesticula cu mâinile, cu furie şi spumă la gură, blestema şi ocara. El chema asupra acestei nenorocite turme omeneşti, mânia

dumnezeiască, amenințа această jalnică, murdară, flămândă şi plină de suferinţă şi groază, această mulţime care, supusă ca nişte robi, îl asculta cu smerenie. Dar noi, pe capul cărora stă farul eternităţii, am văzut ochii lui strălucitori, în care am recunoscut focul sacru al „fiilor vieţii" şi am văzut şi firele fluidice în care nu era nimic asemănător cu fluidele omeneşti. Şi eu, Thales şi Claudiu, am plecat capetele noastre, cugetând la căile necunoscute prin care Cel Desăvârşit trimite fluidele sale lumii materiale, căci în faţa noastră, sub înfăţişarea unui învăţător dezgustător desigur stătea fiul „Vieţii" iar nu om.

— Ne-am apropiat de el, Thales, a spus Claudiu. Este oare ţinta cercetărilor noastre? Dar, eu, Thales, eram mai rece şi mai liniştit decât Claudiu şi raţiunea mea mai puţin caldă şi mai puţin iute, era mai mult pământească şi din cauza aceasta şi mai înţeleaptă.

— Învăţătorule, poate fi numai un om, Claudius, am răspuns eu, dar acesta este „Fiul Vieţii". Noi am aşteptat până când cel ce se numealoan a scufundat toată gloata în apa Iordanului, şi ea certată, scuipată şi udă pe corp, dar plină de bucurie în suflet a plecat cântând cântece melodioase, înspre oraş. Iar noi liniştiţi, ne-am apropiat de prorocul care rămăsese singur pe malul apei murdare şi scăzută a râului. Eu, Thales, am ridicat mâna şi am acoperit ceafa şi spinarea lui Ioan cu un curent de salutari calde din partea sanctuarului şi am pronunţat, în limba misterioasa a înţelepciunii oculte, o formulare de chemare a „fiilor vieţii". Atunci, el s-a încruntat către noi, iar în acest moment ochii care mai înainte erau încruntaţi, acum străluceau de o nespusă blândeţe. În privirea lui nu era nici mirare, nici surprindere.

— Ce trebuinţă tu fiii înţelepciunii pământeşti de la robul lui Dumnezeu? a răspuns vocea lui liniştită, care cu câteva minute tuna de blesteme şi injurii.

— Noi căutam pe ÎNVĂŢĂTORUL CEL MARE, am răspuns eu Thales. Noi mergem să-i aducem salutul sanctuarului, Unde îl vom găsi?

Blând şi plin de dragoste se uita la noi „Fiul Vieţii" cu

înfăţişarea omenească „Ioan”.

— Dar ştiţi voi ce veţi pierde, a spus el, când îl veţi vedea?

— Da, am răspuns noi, dar noi suntem ucenici ascultători ai sanctuarului şi apoi... parcă... plânge apa când se evaporează de razele soarelui? Ea se înalţă sus, pierzând însuşirile ei de apă.

Ioan a zâmbit cu bunătate.

— Adevăraţi înţelepţi sunteţi voi, nobili greci, a răspuns el. Cum veţi găsi pe învăţătorul? Mergeţi în Galileea. Cel Prea Bun să vă binecuvânteze, dându-vă întâlnire cu Iisus Nazarineanul şi binecuvântându-ne a plecat.

Eu, Thales, am spus lui Claudius:

— Opreşte zborul raţiunii tale, Macedonene, căci dacă „fiul vieţii” primeşte înfăţişarea unui proroc dezgustător al Iudeilor, ce înfăţişare trebuie să aibă învăţătorul? Nu te uita la stele, priveşte pământul, în praful lui trebuie să apară adevărul. Şi, iată noi, seara târziu, ne-am apropiat de acest adevăr. Ne-am apropiat simplu pentru ca în Lumea Celui Prea înalt totul e simplu. Era seară şi luna era plină. Ni s-a spus:

— Iisus din Nazaret pe care-l căutaţi, abia acum a sosit, în casa lui Lazăr, pe care l-a înviat din somnul morţii. Aici este casa aceasta.

O grădină tufoasă înconjura casa. Când noi am intrat în ea, doi oameni ne-au oprit drumul: unul în floarea maturităţii bărbăteşti, grosolan şi întunecat, altul un adolescent blând, cu ochi albaştri şi cu parul lung cei cădea pe umeri.

— Ce căutaţi, străinilor? cu brutalitate ne-a întrebat unul din ei.

— Dorim să vedem pe Marele învăţător, răspunse Claudiu.

— Învăţătorul n-a venit pentru voi, păgânilor, supărat a răspuns iudeul. Voi nu sunteţi vrednici să-l vedeţi, plecaţi de aici!

— Eu văd că tu eşti un om sfânt şi drept, am răspuns

eu, Thales, dar ce-ţi va adăuga ţie învăţătorul, la această sfinţenie şi dreptate? Noi suntem încă păgâni şi sărmani şi dorim să învăţăm câte ceva de la învăţătorul, cel puţin atât cât să fim şi noi sfinţi şi drepţi ca tine, mare şi bun bărbat. Atunci, adolescentul a tras repede de mânecă hitonului pe iudeul pierdut, care se uita prosteşte la noi şi i-a şoptit ceva la ureche, apoi cu zâmbetul cald ne-a spus:

— Nu cheltuiţi, mari străini, săgeţile spiritualităţii voastre pentru nimicirea unui sărman Iudeu. Luaţi loc pe banca aceasta, îndată am să trimit un prieten al nostru, căruia îi veţi spune ce vă trebuie vouă.

Noi, obosiţi, ne-am lăsat pe bancă, dar cu mare flacără ardea inima lui Claudius şi cu lumina divina era pătrunsă raţiunea lui. Noi ştiam că am găsit pe învăţătorul, căci nu se putea ascunde de ochii unui iniţiat, fluidul strălucitor al eternităţii, care se întindea deasupra modestei grădini a măslinilor din Magdala. Şi iată, s-a prezentat în faţa noastră un bărbat în haina curata, alba, cu pecetea raţiunii pacifice pe frunte, pe care ardea misterios semnul de iniţiere al rasei roşii, sanctuarul căruia ascundea în sine Asia depărtată, de unde a venit de trei ori Cel Mare, unde oraşe întregi sunt locuite de înţelepţi şi unde domneşte semnul triunghiului. Şi am văzut noi ca pentru el nu sunt un mister semnele farului eternităţii pe care noi îl purtam.

El s-a înclinat şi ne-a spus:

— Vă ascult, fraţi din Theba. Eu sunt Toma, smeritul ucenic al aceluia pe care voi îl căutaţi. Povestiţi-mi ţinta călătoriei voastre. Cine va trimis?

— Şi a decurs convorbirea noastră în limba sanctuarului Lumii. Într-o oră, noi am aflat de la fratele Toma tot ce a precedat venirea învăţătorului şi cum şi în ce fel a binevoit El să se descopere lumii.

O mare şi binecuvântată pricepere ne-a pătruns pe noi, care eram învăţaţi a căuta „nimic în Mare”, cum puteam să pricepem „Marele în Mic”? Adevărat, striga Claudius, învăţătorul acesta era însuşit în sine toate prorocirile şi toată mitologia lumii.

— El le-a transformat în adevăr, am spus eu, Thales, sau tu ai uitat Claudius, ce ne-a spus marele Heraclit, sau ai uitat cum preotul celui Negrăit, al cărui nume e Tăcere, cum ne-a povestit închinarea învăţătorului, în templul Naşterii Lui? Pregăteşte-te, Claudius, a vedea pe însuşi ADEVĂRUL.

Toma s-a sculat şi s-a înclinat în faţa mea.

— N-am nimic de zis mai mult fraţilor, a spus el. Înţelepciunea voastră, în adevăr, vă serveşte ca un far. Mă duc să anunţ pe învăţătorul.

După ce a plecat, eu, Thales, invocând numele misterios al Negrăitului, m-am cufundat în viziunea viitorului şi mie mi-a fost dat să văd în viziune ceva ce s-a pus la baza întregului trecut. Când am deschis ochii, în faţa noastră stătea o femeie încă tânără, frumoasă, cu ochi de gazelă speriată şi cu pecetea unei mari griji pe fată.

— Străini, vă cheamă învăţătorul, a spus ea încet.

Noi am plecat în urma ei. Claudius cu grabă, neputând modera elanul inimii înflăcărate, iar eu, Thales, liniştit, căci raţiunea mea era plină de marea înfrigurare a groaznicei cunoştinţe date mie, în scurta privire a viitorului. Am purtat frigul întregii lumi în mine. Aşa am ajuns noi pe terasa luminată de lună. Într-un colţal ei, în urma unui măslin, şedea el, învăţătorul. Iată ce am văzut eu, Thales: El era de statură înaltă, mai mult slab decât robust. Un hiton simplu, plin de praf până jos, acoperea umerii lui. Picioarele desculţe se odihneau pe o rogojină de stuf. Părul şi barba lui de culoare castanie şi pieptănat, faţa slabă şi suptă de marea suferinţă a Lumii, iar în ochii Lui am văzut toată iubirea Universului întreg şi am înţeles totul, independent de ceea ce mi-a fost descris ca unui iniţiat, înconjurarea duhovnicească a învăţătorului. Claudius era posternat la picioarele învăţătorului şi le săruta, făcând să răsune grădina şi terasa de plânsul lui. femeia care ne-a adus, pe jumătate speriată şi indignată, se uita la mine, Thales, care stăteam liniştit în faţa învăţătorului. Privirea de dezmierdare cerească a iubirii, ca încarnată, sufla asupra mea şi o voce asemănătoare cu

vocea Maicii lumii întregi mi-a spus mie:

— Stai lângă mine, înţeleptule Thales, Spune-mi pentru ce M-ai căutat? Eu nu întreb despre aceasta pe amicul tău, căci lacrimile lui îmi spune totul. Dar tu?

Şi eu, Thales, m-am aşezat de-a dreapta lui Dumnezeu, căci frigul întregii lumi a fost în raţiunea mea.

— Am venit la tine, Negrăitule, calm am răspuns eu, şi Ţi-am adus salutul învăţătorului meu Heraclit, precum şi salutul de la sanctuar şi adăpost. Am venit la tine ca să pierd totul şi în adevăr, eu am pierdut totul chiar, căci în mine port „Frigul marii cunoaşteri”.

— Dar de ce amicul tău, pierzând totul, poarta acum în sine căldura Marii Iubiri? m-a întrebat el încet.

— El n-a văzut ce am văzut eu, Negrăitule, am răspuns eu.

— Şi tu înţeleptule, Thales, M-ai recunoscut, dacă Mă numeşti aşa pe mine.

— Nimeni nu poate să te cunoască, am răspuns eu. E posibil a cunoaşte numai ceea ce binevoieşti Tu să ne arăţi, şi eu nu cer nimic de la Tine, căci am pierdut totul şi nu cer nimic…

Şi încet, încet, ca puful de stuf, mana Lui s-a întins de capul meu. Dar frigul unei prevederi domnea în inima mea şi eu stăteam liniştit.

— Maria, s-a auzit vocea Lui, spune, floarea iubirii dumnezeieşti care a înflorit în inima ta, cine din aceşti doi

Mă iubeşte şi Mă cunoaşte pe Mine mai mult? Ochii femeii s-au înflăcărat.

— Învăţătorule, cu o voce care abia se aude a spus ea, Te iubeşte acela, şi ea a arătat pe Claudius, dar acesta… acesta…mi-e frică mai mult învăţătorule.

— Chiar iubirea dumnezeiască s-a speriat de suferinţa ta, atât de mare, Thales, mi-a spus El. Fericit eşti Tu, ca inima ta este plină de bărbăţie şi eşti în stare a suporta frigul Eternei Ştiinţe, al cărui nume e suferinţa cea mare.

— Învăţătorule, emoţionată L-a întrebat femeia, dar acesta pe care Tu îl numeşti Thales, el e mai apropiat de

Tine.

Un zâmbet a trecut pe fata Nazarineanului.

— Drept ai spus tu, Marie, a spus El, Thales e mai aproape de Mine, căci el, azi a simţit în inima lui ceea ce degrabă voi suferi Eu. Dar el este numai om şi de aceea pe tine te sperie aceasta, ce mă va răpi pe urma în Cer… Aşadar, Claudius, S-a adresat El Macedoneanului, tu vei merge după Mine?

— Eu sunt al tău, învăţătorule, a răspuns Claudius plângând.

— Am să te iau cu Mine, şi mâna Nazarineanului puternic a strâns pe fruntea lui Clausius „Farul Eternităţii" ce ardea pe fruntea lui. Am stins crucea de pe fruntea ta şi am depus-o pe umerii tai. Tu vei duce jugul Meu şi cuvântul Meu în ţările necunoscute. Oamenii nu te vor cunoaşte pe tine şi nu-şi vor aminti de tine. Am să schimb înţelepciunea ta, prin iubire. La sfârşitul vieţii tale, crucea pe care Eu o pun acum pe umerii tai va fi patul tău de moarte, dar tu vei birui moartea şi vei veni la Mine. De azi, Eu te despart pe tine de prietenul tău. Drumurile voastre sunt diferite, dar tu, Thales, S-a adresat Cel Negrăit, tu ai pierdut tot, ce să-ţi dau eu în schimb?

— Eu, Te-am văzut şi am vorbit cu tine, am răspuns calm, ce ai putea să-mi dai încă?

Cu mare dragoste m-a privit Negrăitul şi a zis:

— În adevăr e sanctificată înţelepciunea omenească în tine, Thales, şi tu vei veni după Mine.

— După Tine nu pot să vin, am răspuns eu, dar niciodată n-am să mă duc după acei pe care îi voi duce după Tine.

— Fie, a spus cu tristeţe Nazarineanul, du-te Thales. Eu nu sting farul eternităţii după fruntea ta, îţi întorc termenul vieţii omenesc numai. Nu-ţi iau înţelepciunea ta, căci ea este sanctificată de suferinţa cea mare. Doar în beznă, înţeleptule. Mergi, acum, unde te va duce farul tău. Întoarce-te la învăţătorul tău şi spune-i lui că-i poruncesc să aştepte până când voi veni eu din nou.

— Tu să nu te duci la acela al cărui nume este

„Tăcere”, căci eu sunt totdeauna cu el. Vezi pe învăţătorul tău şi apoi întoarce-te aici şi aşteaptă sfârşitul meu, căci numai sfârşitul meu va scoate din fiinţa ta groaznicul frig al marii ştiinţe.

Şi eu, Thales din Argos, m-am sculat şi lăsând pe Claudius la picioarele Nazarineanului, m-am închinat Lui şi încet am coborât de pe terasă. În drum, am întâlnit un grup tăcut de ucenici printre care era şi acela care m-a întâmpinat cu brutalitate. El s-a despărţit de grup şi apropiindu-se de mine a zis:

— Stăpâne, dacă te-am ofensat, iartă-mă. În ochii lui se vedeau şi în prezent duşmănia şi răutatea.

— N-am nicio jignire în inima mea, Iudeule, i-am răspuns, stinge duşmănia care arde în ochii tăi, cu iubirea învăţătorului tău. Noi ne vom mai întâlni însă amândoi, atunci când suferinţa ta va fi mai mare decât a mea. Dar până atunci… bucură-te de înţelepciunea marei zeiţe Palas Athena, bucură-te căci ea, mare în înţelepciunea sa, mi-a destăinuit ca între spinii coroanei învăţătorului va fi şi spinul tău, spinul marii trădări a Negrăitului.

Ca muşcat de şarpe, s-a retras de la mine Iudeul. Cu frică s-au dat la o parte din fata mea ucenicii, eu care duceam groaznicul frig al marii ştiinţe, în inima mea care murea. Numai Toma, cu alt ucenic tânăr, a venit după mine până la ieşirea din grădina. Aici, Toma s-a închinat în faţa mea şi a spus în limba oculta:

— Marea înţelepciune a sanctuarului de la Theba, acum este sanctificată cu lumina Negrăitului, Thales. Eu mă închin hrănitoarei mele căci prin ea noi suntem fraţi.

Eu stăteam liniştit, iar tânărul ucenic s-a apropiat cu timiditate de mine zâmbind:

Eu sunt suferinţa ta neţărmurită, Thales, şi mie milă de tine. Ia acest trandafir din grădina Magdalei să-ţi încălzească puţin inima îngheţată de durerea prevederii şi iubirea mea să-ţi dea puterea. Nu respinge dragul meu.

Thales, căci trandafirul acesta a fost rupt de învăţătorul nostru şi amândoi suntem ucenicii Lui…

Am luat trandafirul, l-am sărutat şi l-am ascuns la

pieptul meu răspunzând:

— Pentru iubirea ta îţi dau în schimb vechea mea pace, căci nu o mai am în inima mea. Ea e pe lângă mine, ia-o. Ne vom revedea şi am să-ţi indic locul adăpostului, pentru ca să poţi vizita pe învăţătorul meu Heraclit, căci eu văd că vieţile voastre se întâlnesc într-un punct al marelui Proclamator al înţelepciunii, al Stelei de Dimineaţă şi al Marelui Apostol al negrăitului. Dar tu te înşeli, căci eu nu ştiu cine este el. Şi am părăsit Palestina.

Sosind la adăpostul tainic, am găsit pe învăţătorul meu tulburat, care văzându-mă s-a repezit la mine, spunând lanţurile duhurilor vieţii, dar ce frig de moarte vine de la tine înţelepciunea mea n-a putut pătrunde peste cercul marelui învăţător şi eu nu ştiu nimic ce s-a petrecut cu tine. Povesteşte-mi tot, Thales.

Eu, stand lângă coloană, încet, i-am povestit totul. Am văzut atunci pe marele Heraclit posternatla picioarele mele.

— Te salut, Thales din Argos, înţelept elev al meu, care a stat la dreapta lui Dumnezeu, a strigat el. Mulţumesc pentru crucea mare a aşteptării, pe care tu mi-ai adus-o de la El, Negrăitul. Să fie voia Lui!…

Şi eu, Thales, apoi l-am părăsit fără regret pe învăţătorul, căci ce mai putea fi pentru mine, care purtam cu înfrigurare groaznică prevedere în sufletul meu.

Am navigat până la Elada şi acolo, în liniştea sanctuarului lui Palion (munte în Thessalia), am chemat pe zeiţa Palas Athena şi ea, strălucitoare a venit la mine, în liniştea nopţii reci, la rădăcina platanului sfânt.

— Am auzit chemarea ta, înţeleptele fiu al Elladei, dragul inimii mele, a spus zeiţa, ce doreşte fiul înţelepciunii de la maica lui?

— Atunci eu din nou am povestit tot ce s-a petrecut cu mine. Gânditoare ea m-a ascultat şi mana înţeleptei Maici s-a aplecat pe fruntea mea rece.

— Şi tu, Thales, ai venit la Mine, ca să-mi spui că te desparţi de mine a spus ea. Fie, fie, fie… tu, care ai stat la dreapta lui Dumnezeu nu ai loc la picioarele Mele. Dar,

Thales, cine ştie dacă nu vei găsi acolo şi părticica mea, atunci când se va împlini groaznica prevedere? Cine ştie dacă nu vor sclipi ochii Mei sub valul ce acoperă chipul unei femei Evree!... Căci ştie, Thales! E mare înţelepciunea ta fiu al Elladei, dar noi, locuitorii cerului, ştim mai mult decât tine. Tu ai lăsat pe Claudius la picioarele Negrăitului, dar de unde ştii că n-am stat eu la aceste picioare, mai înainte încă de vremea când răsăritul vieţii era aprins deasupra planetei voastre? Uită-te, Thales, şi înţeleaptă mi-a arătat Calea Lactee, cate grădini ale Magdalei sunt împrăştiate pe Palestina Cerească! De ce nu aş fi putut fi altă dată o modestă Maria în ele?

— Gândeşte-te ai destul timp, înţelepte şi iubit fiu al meu, fiul iubirii mele, al Elladei, care a stat de-a dreapta lui Dumnezeu. Iată eu glumesc abdicarea ta, căci prevăd o abdicare şi mai mare în inima ta. În adevăr, nu poţi să nu te duci după El!

Şi zeiţa, încet, a atins trandafirul cu mana, pe care l-a primit în grădina Magdalei şi trandafirul a înflorit din nou şi iubirea a învins, ca un val fierbinte a ţâşnit din inima mea, dar întâlnind marele frig al prevederii, iubirea s-a topit.

Din nou am venit în Palestina. Aici, sub valul unui arab nobil, am întâlnit pe acela ce purta numele de „Tăcere”, care s-a închinat copilului Iisus şi care guverna altă dată, înţelept, în rasa neagră. El nu s-a mirat că nu i-am dat Celui Mare închinarea cuvenita, căci toate tainele erau descoperite lui. Privirea lui, care liniştită urmarea lanţul Manvatar, cu compătimire era îndreptată spre mine.

— Thales din Argos, a spus el, eu te văd pe tine păşind pe potecă străină, tu care ai purtat farul Eternităţii pe fruntea ta, te vei întâlni cu mine în bezna şi ne vom urca încă, în numele Aceluia, de-a dreapta căruia tu ai stat în modesta grădina a Magdalei.

— Amice Empedocle, trebuie să-ţi repet ce tu ştii despre marea trădare şi răstignire a Dumnezeului de către oameni? Nu, n-am să-ţi repet acestea, am să-ţi spun numai ca la picioarele Crucii am fost eu, Thales, împreună cu

domnitorul alb, al rasei negre, şi ca pe noi, cu dragoste nespusa, s-a odihnit privirea muribunda a Dumnezeului răstignit. Şi privirea aceasta a topit frigul ştiinţei mele şi a scos lanţul de gheaţă de pe inima mea, dar nu mi-a schimbat hotărârea înţelepciunii mele.

Şi în grădina modestă, unde a fost îngropat El şi a înviat, am întâlnit o femeie evreică, modestă de sub al cărui val curat m-au privit ochii zeiţei Pallas Athena, numele ei era Maria. Şi încă un alt nume mi-a comunicat ucenicul tânăr al Răstignitului, Ioan, dar buzele mele păstrează taina acestui nume.

Şi l-a văzut pe acel ucenic, acela care mi-a vorbit brutal în grădina Magdalei. El fusese plin de sudoare, cu ochii scoşi din orbite, de groază şi cu spume la gură, el răgea ca un animal rănit şi, văzându-mă pe mine a căzut în praf, strigând:

— O, înţeleptule, stăpâne, ajută-mă pe mine căci L-am trădat şi suferinţele lumii întregi sfâşie inima mea!

Şi eu, Thales, tăcut, i-am dat frânghia şi i-am arătat lui un copac din apropiere. El a strigat ca o fiară şi apucând frânghia a alergat spre copac. Şi eu priveam liniştit, cum în faţa mea, prin el, primea moartea întreaga omenire urâtă de mine.

Ucenicii Răstignitului m-au rugat să rămân cu ei, dar eu, Thales, i-am părăsit ducându-mă la acela al cărui nume este „Tăcere” şi i-am spus:

— Rege şi Tată, iată, eu, Thales din Argos, fiu al Elladei libere, iniţiat în gradul cel mai înalt al sanctuarului din Theba, urmaş al dinastiei sfinte a oraşului „Poarta de aur”, azi abdic de la tine. Rege şi Tată, abdic de la omenire. Înţelepciunea mea mi-a descoperit că stăpânul ştiinţei cereşti primeşte azi duhul meu. Lasă-mă, Rege şi Tata!

Şi el m-a lăsat, căci aceasta este binecuvântarea răstignitului.

Mulţi ani după aceasta, am întâlnit pe calea zborului meu, o flacără de lumină omenească. Aceasta era amicul meu Claudius. Cu cât entuziasm mi-a povestit cum era el

răstignit pe cruce în numele lui Iisus şi cum El singur l-a ajutat să se ducă pe calea chinurilor.

— Te salut, Claudius Macedoneanul, înţeleptul ucenic al raţiunii omeneşti şi copil iubirii omeneşti. Cum să nu te salut eu, sărmanul duh al stihiei, pe tine lumina omenirii, omenirea care a predat la răstignire pe Dumnezeul său. Crezând ca la servit pe El, a dus la răstignire şi chinuri pe maica sa şi surorile sale.

Omenire jalnică şi crudă, chiar în dorinţa de a sluji pe Răstignitul şi Mântuitorul Tău! O copii ai pământului, cum puteţi fi voi sărmani pui de porumbel?

— Şi, fericit de despărţirea mea de această omenire blestemată eu, Thales, în furtuna şi vifor am zburat departe, iar sărmanul mănunchi de lumină omenească, în urma mea, îmi făcea semnul crucii.

— Fă crucea, dar crezi tu că farul Eternităţii, care ardea pe fruntea mea, n-a fost mai aurat decât crucea ta? Crucea pe care tu ai pătat-o cu mare trădare? Eu am primit această cruce nepătată de crima ta groaznică şi de nimic omenesc, căci nici însăşi sfinţia voastră omenească nu va păta splendide şi nobila lumină a Elementului.

Să fie cu tine pacea Domnului Răstignit, dragul meu amic Empedocle. Thales din Argos

MARIA

Către Empedocle, fiul lui Miles din Athena.

— Bucură-te de înţelepciunea Eternei – Tinerei – Fecioare – Maria!

Odinioară, Empedocle, eu n-am găsit de cuviinţă să-ţi comunic că n-am părăsit Palestina de o dată, după ce întâlnirea din grădina Magdalei a umplut inima mea de frigul enorm al unei viziuni înfricoşate.

Eu, Thales, am simţit în toată fiinţa mea, că adâncurile tainei unirii între catapeteasma de foc şi manifestarea existentei în cosmos, nu sunt încă bine însuşite de înţelepciunea mea. Că taina apariţiei Lui Dumnezeu în chip de om, nu poate fi concepută de mine până când eu n-am să înţeleg izvorul vieţii, care a produs în lume acest Dumnezeiesc trup.

Simţeam necesitatea să pricep aceasta, căci înţelegeam cât de înfricoşător a fost frigul marii viziuni care a îngheţat inima mea, dar abisul înţelepciunii care să ivit pe drumul meu cosmic, trebuie să fie cercetat pe deplin. Marele iniţiat nu putea să rămână la jumătatea drumului.

Drumurile şi deşerturile au fost încurcate, străzile strâmbe şi pline de praf ale Nazaretului, în care eu, Thales, am păşit în templul tainicului răsărit al Silenei.

Casele mici, ce adăposteau populaţia paşnică, erau înconjurate de copaci de măslin. Eu, Thales, nu aveam voie să întreb pe cineva despre drum, deoarece am văzut un stâlp de lumină albă-albăstruie, drept deasupra unei căsuţe mici, lumina care se ridica drept în cer şi se pierdea acolo în drumurile stelare. Aceasta a fost o lumină deosebită, proprie izvorului unei vieţi mari, lumina zeităţii feminine, lumina care orna capul Etern – Tinerei – Fecioare – Maria din Atlantida şi care înconjura apariţiile Dumnezeieştii Isida din Theba.

Încet, dar hotărât, am bătut în uşa uneia din acestea şi uşa imediat s-a deschis, iar în pragul ei s-a ivit o femeie înaltă, ale cărei forme se pierdeau în cutele unei rochii albastre, simple. Faţa ei era acoperită cu un val gros de producţie feniciană.

— Ce doreşti tu, călătorule? a răspuns vocea Ei de un timbru jos, care a reînviat imediat în memoria mea, sunetul tremurător al coardelor de argint ale sistrului, în templul Dumnezeieştei Isida.

— Eu sunt un străin, Maică, am răspuns eu, caut un adăpost să mă odihnesc şi să mănânc ceva.

Este în obiceiul copiilor Lui Adonai a primi pe călător în ore aşa de târzie? Eu sunt numai o sărmană văduvă, străină, s-a auzit un răspuns. Învăţătorii şi sinagoga condamnă pe femeile singure, care primesc pe pribegi şi Eu sunt singură, deoarece fii răposatului meu soţ lucrează pe câmp în apropierea Betleemului, la nişte saduchei bogaţi, iar Unicul Meu Fiu, aici femeia s-a oprit, a plecat la Ierusalim. Dar n-am curaj să te refuz, călătorule, obosit, şi

dacă o cană de lapte de capră şi o turtă de orez te vor îndestula, atunci...

— Atunci eu voi chema binecuvântarea lui Dumnezeu asupra Ta, Maica, am răspuns eu. Cu câteva zile înainte am văzut pe Fiul Tău, Maica, am spus eu.

— Tu ai vorbit cu El? Ce face? şi Ea s-a apropiat tulburată de mine, dar deodată s-a oprit.

— Iartă-mă călătorule, iartă pe mama care este îngrijorată pentru Unicul Ei Fiu. Intră, odihneşte-te şi mănâncă.

Şi eu, Thales, am intrat în modesta locuinţă a Maicii Domnului.

Două bănci, o masă, un sărăcăcios pat de stuf în colţ, un fus lângă o fereastră, un luminator vechi (lampă) pe o policioara în colţ, iată toată podoaba „noului templu" în care am intrat eu, Thales.

Grăbit a pus femeia pe masă o mare cana de lut, plină de lapte şi o turtă neagră, din pricina cărbunilor ce s-au lipit pe ea şi închinându-se a spus:

— Primeşte, călătorule, şi gustă pâinea noastră!

— M-am închinat şi eu şi stând la masă am privit cu privirea pătrunzătoare pe femeia care stătea în faţa mea şi i-am spus:

— Binecuvântată să fie pâinea Ta Maică, dar din laptele Tău, eu am băut deja.

Femeia a ridicat capul.

— Tu ai mai fost cândva la noi, străine? a întrebat Ea.

O nouă înfricoşată enigmă a facerii Negrăitului m-a privit prin ochii acestei femei, dar mie, Thales, marelui iniţiat al Thebei, care poartă simbolul farului Eternităţii pe frunte şi frigul marii viziuni în inima, eu să mă retrag din faţa tainei existenţei? Mi-am încordat puterile şi am înconjurat pe femeie cu căldura înţelepciunii mele, care ascundea răsuflarea Maicii Isida. Femeia a tresărit şi s-a aşezat pe banca din faţa mea.

— Tu ai chemat binecuvântarea Domnului asupra casei Mele, străine, a spus Ea, aşa este căci Eu imediat am simţit liniştea în inima mea. Tu ai văzut pe Fiul Meu şi ai

vorbit cu El?

— Da, eu L-am văzut şi am vorbit cu El, Maica şi El m-a binecuvântat. Ce înseamnă binecuvântarea mea, a unui vierme sărman, pe lângă binecuvântarea Lui Dumnezeu asupra casei Maicii Lui Iisus., Dulgherul din Nazaret? Femeia tresari din nou.

— Tu ai crezut în El, străine? El te-a luat în mijlocul ucenicilor Lui? încet, dar întrerupt, a întrebat Ea.

— Nu, Maică, am răspuns eu, eu n-am crezut în El, deoarece eu L-am recunoscut şi nu pot să fiu discipolul Lui, ci până azi şi în veci, voi fi numai un rob umil al Lui.

— Ciudate sunt vorbele tale, străine, după o tăcere a rostit femeia, însă pe faţa ta Eu citesc înţelepciunea şi suferinţa enormă şi inima Mea, inima sărmanei şi umile văduve te compătimeşte şi mă atrage spre tine. Spune-mi, înţeleptule străin, cum socoteşti tu, cine este Fiul Meu?

— Dar cum socoteşti Tu, Maica, căci este Fiul Tău?

Femeia a oftat şi a început a aşeza cu degetele, colţurile valului Ei.

— Tu, străine, a zis Ea, parcă ai adus aici suflarea Fiului Meu… El parca este aici şi inima Mea este plină de încredere faţă de tine. Toată viaţa mă chinuieşte întrebarea pe care mi-ai pus-o, crezi tu, străine? Câte o dată dezlegarea ei Mă îngrozeşte. Cine este Fiul Tău? Parca Eu ştiu, străine? E în stare raţiunea slabă, a unei femei, a percepe tot ce s-a întâmplat în drumul vieţii Mele modeste?

Şi, cu şoapte abia auzite şi întrerupte, femeia a început a povesti despre copilăria Ei curată, despre simplii şi neprihăniţii ei părinţi, despre minunatele voci nevăzute care neîncetat îi şoptesc cuvinte stranii şi minunate, despre visele Ei neobişnuite, despre arătarea luminosului tânăr cu aripi, care a vestit Ei vestea bună, despre căsătoria Ei curată şi despre feciorelnica naştere a Fiului când I s-au închinat Acestuia trei bărbaţi cu aspect regesc.

— Ei au semănat cu tine, a spus femeia, nu la faţă, dar pacea cea mare care porneşte de la ei şi prin înţelepciunea pe care o văd şi la tine, dar pe fata lor n-au

fost cute de mare suferinţa, străine călător necunoscut. Dar ce a fost mai departe?

Şi din nou au curs povestiri despre înţelepciunea timpurie a Copilului minunat, despre minunile ce se făceau lângă El, şi de El personal, de marea iubire a Lui faţă de tot existent. Numai una nu înţelegea parcă, femeia aceasta. Negrăita iubire cosmică pe care Ea o pune singură în cuvintele Ei, vorbind despre Fiul Ei şi, în agitaţia vorbirii, Ea a dat la o parte valul de pe fata Ei şi, să fie binecuvântat numele Etern-Tinerei-Maici-Fecioare, eu, Thales, am văzut frumoasele trăsături ale feţii şi ochii, a căror adâncime a împrăştiat îndoielile mele, dar parcă au adâncit bezna enigmei care s-a desfăşurat înaintea mea.

— Maică, am spus eu, oare nu ştii, Tu că Fiul Tău este Mesia, prezis de proroci şi de Moise? Dar, se prea poate, am adăugat eu, încă poate şi mai mare decât Mesia. Femeia s-a uitat la mine speriată.

— Dar… Dar El este un Om, străine, a şoptit Ea uimită.

— Dar şi Tu eşti o simplă femeie, Maică, am răspuns eu şi cu nimic nu te deosebeşti de surorile Tale, ori poate, Maică, nu mi-ai povestit tot?

Femeia stingherită a plecat capul.

— Numai un lucru, a spus Ea, tulburata inima Mea. Eu sunt o evreică foarte credincioasă, care împlineşte cu stăruinţa tot ce este proscris de lege şi de învăţătorii noştri, dar visele Mele Mă neliniştesc…

— Eu sunt tălmăcitor de vise, Maica, din Egipt, repede am spus eu. Poveste-mi visele Tale şi eu voi încerca să tălmăcesc.

— Aşa? bucuros a exclamat femeia, să fie binecuvântată venirea ta străine. Poate tu vei ridica greutatea necunoştinţei de pe sufletul Meu. Şi sfios, parcă ruşinată, Ea a început a-mi povesti visele. Din primele Ei cuvinte, aurora marii înţelegeri s-a aprins în capul meu. În faţa privirii mele spirituale, au trecut, în zgomotul stihiilor cosmice şi în suspinele lumilor ce se năşteau, tablourile nedescrise şi grandioase ale vieţii Atotputernicii marii

zeiţe ce hrănea cu pieptul ei cosmose noi, călcând cu putere, cu Dumnezeiescul Ei calcai dărâmăturile vechilor zei care orânduiesc viaţa beznelor întunecate a

haosului, Zeiţa care asculta rugăciunile a sute de milioane de tari, de popoare, de oameni, de evoluţii, Zeiţa care porunceşte legiunilor de duhuri luminoase, cu priviri strălucitoare, de la care fuge stăpânul întunericului, Zeiţa care a auzit vocea mea, a marelui slujitor al Templului Etern – Tinerei – Maici – Fecioare şi mi-a fost dat mie lui, Thales, a asculta aceste povestiri din buzele tremurătoare ale unei simple, sărmane şi modeste văduve a unui dulgher din Iudeea.

— Spune-mi Maică, am întrebat eu, ai spus Tu, cândva despre visele Tale, Fiului Tău?

— Am spus, a răspuns Ea, abia auzit.

— Şi ce a spus El, Maică?

— Straniu a fost răspunsul Lui, a zis Ea, El mi-a spus dezmierdător: „Uită-le, deocamdată, minunatele tale viziuni”.

— Dar nu este niciun păcat în ele, sunt de la Dumnezeu, iar El a spus: „Când se va termina Crucea Ta, Maică, Crucea pe care ai luat-o pentru Mine, Tu Te vei întoarce în viaţa viziunilor Tale”! Dar ce înseamnă asta, Eu nu ştiu!

— Spune, Maică, am continuat eu, nu ţii minte dacă am figurat şi eu în viziunile Tale?

Femeia m-a privit cu atenţie şi gânditor a îndreptat privirea Ei în colţul întunecat al colibei.

— Când ai intrat aici, străine, încet Eu am simţit că nu-Mi eşti străin Mie, dar, până în prezent, în zadar răscolesc memoria Mea… dar, stai… şi deodată Ea s-a uitat la mine cu privirea Ei fără margini.

— Ce au însemnat cuvintele tale, că tu ai băut deja din laptele Meu? şi Ea s-a ridicat de la locul Ei, fără să înceteze a mă privi cu acea privire în care ardeau miliardele de lumini. M-am ridicat şi eu, Thales, înţelegând că s-a apropiat marele şi înfricoşătorul moment al biruinţei

lumii asupra întunericului, a Spiritului asupra Materiei, a Cerului asupra pământului, a Zeiţei asupra femeii.

— Stai, Mi-am adus aminte, fără grabă a spus femeia şi încet au răsunat din colţurile colibei sunetele gingaşe ale sistrului (instrument de coarde) şi clopoţeilor de argint. Vad… Templul… şi Eu… şi tu posternat la picioarele Mele marele Meu slujitor… alt templu… şi iar tu mare şi înţelept… tu… beai… laptele Meu, Thales, marele Meu rob…

Parca nişte acorduri răsunătoare au ieşit din gura Ei şi, în acest moment, am căzut la picioarele Marei Zeiţe Isisda, care se redeştepta.

Mult am stat posternat, eu, Thales, neîndrăznind a ridica capul, deoarece m-am socotit ne destoinic a privi fata Zeiţei, care se redeştepta.

Iar sunetele frumoase ale melodiilor pământeşti, le auzeam crescând şi numai din când în când mi se părea ca ele domină acum măreţ în sunet de tristeţe şi de durere, parcă cosmosul întreg se jeluia Lui Dumnezeu, din orfelinajul fără plecare, nu se ştie unde, a Zeiţei Mamă.

— Ridică-te, Thales, ridică-te iubitul meu slujitor, s-a auzit deasupra mea, vocea zeiţei. Ridică-te şi stai. Uită cerul, căci aici tu nu eşti pentru cer, ci pentru pământ.

— Şi eu, Thales, m-am ridicat şi m-am aşezat. Totul era ca şi mai înainte şi coliba şi colţul întunecat şi femeia îmbrăcată în haina aspră şi închisă în valul de faţă.

— În adevăr, minunată este soarta ta, Thales, a continuat Isida Maria. Când te-am hrănit cu laptele Meu, eu singura n-am ştiut că ţie îţi este sortit a juca un rol în viaţă, faptele Mele, că o să apari tu în momentul când trebuie să se sfârşească visul Meu pământesc, dar el s-a terminat şi acum ştiu că ceasul pentru care am venit pe pământ este aproape. Tu ştii despre care ceas este vorbesc Eu, Thales, acela este ceasul din prevederea ta, care a îngheţat inima-ţi înţeleaptă şi plină de bărbăţie. Fiu al Elladei, se apropie jertfa cea mare şi azi am înţeles ce înseamnă sabia ce trebuie să treacă prin inima mea, despre care au vorbit prorocii când Eu am păşit întâia oară

pe treptele Templului lui Adonai. Înfricoşat lucru este, Thales, de a avea inima unei mame iubitoare, aici pe pământ şi încă mai înfricoşat a fi luminată cu conştiinţa Dumnezeirii. Iată dar despre ce Cruce Mi-a vorbit Mie, Acela pe care îl socotesc Fiul Meu. Iată de unde este aceasta mare iubire, care leagă inima Mea cu ivirile Negrăitului.

— S-a aşezat o tăcere, capul Zeiţei Isida era aplecat, gândurile Dumnezeieşti se învârteau în jurul frunţii Ei acoperite.

— Thales, încet a continuat Ea, ţi-a descoperit ţie înţelepciunea ta, de ce tocmai Eu, azi sunt o obişnuită femeie, sub acoperământul căreia nimeni afară de cei trei şi azi tu, Neofitul Egiptului, nu cunoaşte pe Zeiţa – Mama? Dumnezeiescul Meu Fiu trebuia să vină pe pământ ca om, deoarece numai un om poate salva omenirea. Din această cauză a trebuit să se nască dintr-o mamă pământeană, şi nimic nu trebuia să tulbure mintea şi văzul omenesc la ivirea Lui Dumnezeu, în chip de om. Şi iată, Eu, după voia Negrăitului, am luat chip de om şi încă am consimţit chiar a da conştiinţa Mea, schimbând-o cu conştiinţa unei femei pământene, până când nu voi avea nevoie de puterea şi forţa Zeiţei, pentru a îndeplini misiunea ce Mi s-a încredinţat. Şi azi, Eu nu voi da putinţă nimănui să observe deşteptarea Mea, ci voi rămâne o simplă Maria, până la sfârşitul zilelor oricărui om. În viaţa fiecărei Fecioare Maici, care naşte un Pământean Nou, sunt astfel de momente când Ea, îndeplinind înalta-l misiune, o absoarbe tristeţea şi mâhnirea a toate născute de Ea, iar pentru acest moment este nevoie de toată puterea şi de toată înţelepciunea Ei, ca să rămână în adevăr Maică a toate cele existente, căci numai pentru Dumnezeu înţelegi întreaga iubire a Lui Dumnezeu care, până atunci, dormitează pe câmpiile Raiului Celui Prea înalt, în Grădina Maicilor Dumnezeieşti.

— Când cel înfricoşat moment va veni, să fii acolo, Thales, lângă Mine. O, nu ca să-mi ajuţi, deoarece Mie nu-Mi va ajuta nimic şi nu trebuie să fiu ajutată, dar pentru ca

mare în înţelepciune să devii şi mai mare, de la privirea a doua jertfe Dumnezeieşti…

Iar în prezent, încordează, Thales, înţelepciunea ta şi evoca în faţa Mea imaginea Fiului Meu, deoarece Eu, redeşteptată din somn, am nevoie de îmbrăcămintea din privirea Lui. Eu singură n-am dreptul a ieşi cu cineva din drepturile unei femei obişnuite pământene.

Şi eu, Thales, m-am ridicat şi poruncitor am chemat şi ordonat duhurilor viclene ale reflexului să trimită imaginile noastre în spaţiu, iar împreună cu ele am trimis şi săgeţile de foc ale gândurilor mele. Ca viforul au început a se învârti în jurul nostru reflexele drumurilor, ale câmpiilor, grădinilor şi satelor… s-au cutremurat şi s-au oprit, şi iată, noi am zărit un măslin singuratic în mijlocul câmpiilor înverzite. Câţiva oameni liniştiţi erau adormiţi lângă copac. Unul şedea aplecat pe o piatră nu departe. Acesta era El, Fiul Lui Dumnezeu, care cu dezmierdare lină, adevărat dumnezeiască a privit pe Maica Sa.

— Binecuvântarea Tatălui să fie cu Tine, Maica Mea deşteptată, a zis El, se îndeplineşte ce a fost dat din veac pământului acesta. Vino la Ierusalim, Maică, se apropie ţinta drumului nostru, pe Cruce. Şi privirea Lui Dumnezeiască s-a oprit la mine.

— Tu ai îndeplinit tot ce trebuia să faci, înţelept fiu al pământului, a spus El. Termină calea călătoriei tale pământeşti, deoarece aşa de mari taine ce ţi s-au descoperit ţie, fac pământul neputincios a te purta mai mult Thales. Eu văd pe spinarea ta aripi care se deschid, fiu al Elladei, şi tu vei zbura de la stea la stea şi semnul Crucii Mele îl vei duce la marginile Creaţiunii, propovăduind numele Meu şi numele Maicii Mele. El a întins mâinile Lui, a binecuvântat şi viziunea a dispărut.

Şi din nou eu m-am posternat în faţa maicii Isisda.

— Mare Maică, am spus eu, tot ce nu am eu şi tot ce voi avea, tot aduc la picioarele Tale, Mare Maică a tot existent, căci totul este dat de laptele Tău. Dar frigul marii viziuni a îngheţat inima mea şi conştiinţa mea, şi iată, eu văd că sunt sărac şi nu am nimic şi nici nu am nevoie de

nimic.

Maica Isida Maria cu iubire s-a atins de mine:

— Scoală-te, Thales, clipa aceasta a marii suferinţe Eu am prevăzut-o în sanctuarul din Theba închinat Mie. Ridică-te, slujitorul Meu, robul Negrăitului, ceea ce a spus Fiul Meu trebuie să se împlinească, dar niciodată, niciun fel de aripi nu te vor îndepărta de la iubirea şi de la suflarea Mea; dar, acum, pleacă la drum, înţelept fiu al Elladei. Noi încă o dată ne vom întâlni la picioarele Crucii Fiului Meu.

Şi eu am plecat. Şi erau tăcute câmpiile, şi erau tăcute drumurile şi încet Silena trimitea lumina ei slabă şi toate acestea se oglindeau în reflexe reci, în inima îngheţată a călătorului singuratic ce purta în pieptul lui înfricoşată înţelepciune a viziunii.

Şi numai undeva, în înălţimi, sub bolta albastră, au răsunat coardele sistrumului nevăzut, parca Îngerii Celui

Negrăit păzeau pacea Maicii Isida, întrupată, înăbuşindu-i durerea cu aripile lor.

Pace ţie, Empedocle!

Thales din Argos

AHASVER

Thales din Argos către Empedocle fiul lui Miles din Athena: Bucură-te de binecuvântarea Domnului Răstignit!

Am să-ţi povestesc Empedocle o mare faptă despre acela care a pornit la drum în ziua fatala a Răstignirii Domnului şi care călătoreşte până în prezent şi va călători până se va îndeplini tot ce a poruncit Răstignitul despre ultimele zile ale planetei.

Largă era calea pe care se urca jertfa Dumnezeiască la Golgota, căci totdeauna e largă calea care duce la suferinţă şi îngustă cărarea ce duce la fericire.

O căldura chinuitoare a crăpat pământul cleios, plin de brazde adânci şi de bulgari uscaţi de pe urma căruţelor. În tăcerea mormântală a căldurii de amiază, s-a oprit stihia aerului, care nu îndrăznea încă să creadă ceea ce se săvârşea pe pământ.

Pe drum mergea, cu răcnete şi urlete, o uriaşă gloată de oameni. Înainte, cu un pas regulat de ostaş, fără patimă, mergea un centurion vârstnic. îl urmau doi soldaţi. O grămadă de băieţi zgomotoşi înconjurau pe acei care mergeau după ei, un grup de trei oameni însângeraţi, bătuţi, care duceau fiecare, în spate cate o cruce mare.

Eu, Thales, n-am să descriu pe Acela care mergea puţin mai înainte şi spre care au fost îndrumate toate batjocorile şi strigatele turmei omeneşti, care Lânconjura. N-am să fac aceasta, din cauză că în limba ta Empedocle, nu sunt nici cuvinte nici culori pentru redarea strălucirii iubirii Dumnezeieşti, amestecată cu suferinţa omenească, ce lumina faţa blândă, cu înţeleaptă şi totdeauna supraomeneasca a Galileeanului. Urmele de sânge numai adânceau taina cea mare şi înfricoşată care lumina această faţă cu aripile ei.

După El mergea un uriaş Iudeu, care uşor şi cu mândrie, purta pe umerii lui greutatea unei cruci gigantice. Ochii lui mari şi înfricoşători cu mare dispreţ priveau gloata, ochi în care se reflectau privirile a zeci de victime, ce au căzut de mana lui, a celui mai mare tâlhar, pe drumul Tyrului. Tăcut, cu şiroaie de sudoare amestecate cu sânge, mergea şi numai din când în când, văzând că mulţimea înghesuia prea mult pe Cel ce mergea înainte, el slobozea un răcnet, ca un leu sălbatic, îmbătat de sânge, iar mulţimea se arunca la o parte, iar soldaţii romani, care mergeau pe de lături tresăreau şi strângeau mai tare armele în mâinile lor.

Complet aplecat la pământ, sub greutatea crucii, abia se târa al treilea. Sânge şi sudoare se amestecau pe faţa lui cu lacrimi, care nu erau lacrimi de disperare, ci de dezgustătoare frică. Şi el răcnea ca o hienă urmărită, plângându-se tare tot timpul de nedreptatea judecătorului, care l-a condamnat la moarte şi încă o moarte înfricoşătoare, pentru o vină de nimic. Dar pe faţa lui cu ochii tulburi şi plini de puroi, erau scrise toate viciile şi decăderile lumii întregi, amestecate cu cea mai josnică şi jalnică frică pentru viaţa sa nedemnă.

Mulţimea care îi înconjura era, ca oricare mulţime, puturoasă şi proastă. Nemernici care abia s-au trezit după beţia de noapte, adresându-l glume urâte, mulţimea de cerşetori şi fanatici, care nebuneşte protestau contra hulelor Aceluia care mergea înainte. Erau şi din cei indiferenţi ca animalele, care se bucurau de priveliştea ce va fi, femei desfrânate în îmbrăcăminte, strigătoare şi fardate, iar între ele grupuri de oameni bine îmbrăcaţi, care discutau mândru şi serios despre trebuinţa uciderii Nazarineanului îndrăzneţ, care a cutezat a critica o clasă dominantă, atribuindu-i vicii şi săpând astfel orice respect faţă de ea. Aceştia erau saducheii. Numai ici colea, în înghesuială, se vedeau fete palide cu priviri gânditoare, figuri îmbrăcate neglijent ale cărturarilor şi învăţătorilor, pe feţele cărora se vedea efortul de a ghici o enigmă rămasă fără dezlegare pentru ei. De ce aseară, în şedinţa de noapte a sinedriului, a fost aşa de trist marele înţelept Caiafa? De ce el a poruncit să se distrugă toate scriptele despre învăţătorul din Nazaret, care se duce acum la răstignire? El care ştia aşa de bine scriptura şi prorocii, învăţătorul care era respectat de înţelepţii Nicodem şi Gamaliel. Şi, în sfârşit, cel mai principal lucru despre care a vorbit el, Caiafa, în şoaptă, un timp aşa de îndelungat, într-un colţ al curţii, cu tânărul ucenic al

Răstignitului, Ioan? Şi ce însemnau ultimele cuvinte ale lui Caiafa: „Stimaţi fraţi şi aleşi ai lui Israel, saducheii cer moartea lui Iisus Nazarineanul, numit de popor Hristos. Dacă noi nu ne asociem la cererea lor, ei ne vor acuza în faţa conducătorului Iudeii de aderenţă cu El, care neaga privilegiile, bogăţia, nobilimea şi meritele, propovăduind sărăcia şi egalitatea. Romanii ne vor bănui de dorinţa de a ridica la răscoală, vor dizolva sinedriul şi vor pune şi mai mari biruri, iar la sfârşit, îl vor răstigni pe Nazarinean. Atunci, fraţilor, nu-i mai bine să moară un om pentru un popor?” Aşa au gândit cărturarii, dar să se distrugă atunci scriptele despre faptele mari ale Nazarineanului?

Dar ce ar fi spus ei dacă luau ei parte la şedinţa

tainică la marele sinedriu, compus din doisprezece chaldei, care au pierdut şi socoteala anilor, luminaţi de semnul marii înţelepciuni a Lumii Adonai misterios, care domnea în Babilon sub numele Dumnezeului Baal.

Zăpăcit, fără autoritate obişnuită, răsuna vocea aceluiaşi Caiafa, care spunea:

— Înţelepţii Domnului, ai lui Avraam, Isac şi Iacob, Copiii lui Adonai, să fie binecuvântat numele Lui, a sosit ceasul groaznic, pe care noi nu l-am aşteptat înţelepciunea noastră e neputincioasă, soarele tace, stihiile la fel, pământul a amuţit, în Sfânta Sfintelor Templului eu nu pot căpăta răspuns de la marele sanctuar al Lumii. Fraţilor, noi am rămas singuri cu înţelepciunea noastră în faţa marii enigme a simplului lemnar din Nazaret. Fraţilor, din toate coturile pământului v-am adunat aici pentru o consfătuire mare, căci a venit momentul cel mare în viaţa poporului care este în paza noastră. Aceasta o ştim noi. Ce să facem, fraţilor? Cum e de salvat poporul şi ce poziţie e de luat faţă de marea enigmă a lemnarului din Nazaret?

Mult timp adunarea tăcu, netezindu-şi bărbile lungi, în sfârşit, s-a ridicat marele chaldeu Daniil, fost prim preot al Babilonului şi încredinţatul regilor lui puternici, şi a spus:

— Fraţilor, nici eu nu pot să vă spun nimic. Prevedem mea tace, nu am descoperirea de la duhurile luminoase ale lui Adonai, nu găsesc rezolvarea nici în scrisurile tainice ale Cabalei, cine este acest Iisus. Acel pe care îl aşteaptă lumea, ori o stranie creatura a adâncurilor altui cosmos, necunoscuta nouă? Cum să aflăm? Misterioase şi mari sunt faptele Lui, dar stranie şi neaşteptată este învăţătură Lui, care descoperă înfricoşatele taine ale înţelepciunii vechi, aducându-le la cunoştinţă şi judecata mulţimii, iar noi suntem chemaţi a păstra tainele înţelepciunii. Şi astfel, El e cel mai mare criminal al cosmosului său, îmi e teama a pronunţa, Dumnezeu? Şi cine vom fi noi slujindu-L sau opunându-ne Lui? înfricoşată ora, fraţilor, pentru noi, lăsaţi în ora aceasta de Adonai, să fie binecuvântat numele Lui. Să fie toate forţele înţelepciunii voastre încordate, fraţilor,

căci este neclar ca nu zadarnic noi suntem lăsaţi singuri. E clar că aceasta chestiune trebuie să fie rezolvata numai cu înţelepciunea pământeană.

Aici s-a sculat bătrânul Rabi Israel din Ninive şi a spus:

— Fraţilor, înţelept este reprezentantul vostru în sinedriul lui Caiafa, dar vad acolo, după perdea, pe trei reprezentanţi ai altor sanctuare ale înţelepciunii vechi. El i-a poftit aici, iar eu aprob acţiunea lui şi măcar cu statutul nostru, al sanctuarului Lumii, interzic folosirea înţelepciunii străine, ceasul este prea înfricoşat şi mare, ca să nu cedam literei legii. Eu văd semnele celor doi şi numai semnul celui de al treilea este întunecat pentru mine. Fraţilor, să-i rugăm să-şi exprime părerea lor în acest groaznic moment, să lăsăm înţelepciunea străină să întărească pe a noastră.

Cu tăcută înclinare a capetelor, adunarea a exprimat aprobarea cuvintelor înţeleptului rabi Israel, precum şi hotărârea înţeleptului Caiafa.

După perdea au ieşit trei inşi, care erau: eu, Thales, din Argos, marele iniţiat al sanctuarului Thebei, purtătorul farului Eternităţii, înţeleptul Toma iniţiatul Triunghiului şi discipolul Nazarineanului şi al treilea, care nu purta niciun semn, însă toată figura lui strălucea de o lumină albă albăstruie şi fata lui era acoperita de privirea străinilor cu un val alb.

Primul a vorbit Toma, care cu vocea înceată şi domoala a spus:

Fiilor înţelepciunii Lunii, eu nu pot să le spun nimic, căci triunghiul meu este depus de mine la picioarele Aceluia, care după o zi va fi ridicat pe cruce. Fraţilor, după înţelepciunea omenească eu sunt discipolul Nazarineanului şi nu eu trebuie să vă spun despre el.

Tăcuţi, au plecat capetele membrii sinedriului auzind cuvintele simple ale lui Toma. Modest şi fără zgomot, a plecat el la o parte. Locul lui l-am ocupat eu, Thales.

— Voi aici prezenţi, înţelepciunea Marelui Tată al înţelepciunii, Heraclit, bucuraţi-vă. Aşa am început eu.

Farul Eternităţii care arde deasupra frunţii mele, farul aprins de Hermes, de trei ori măreţ, mi-a luminat mie adâncurile cosmosului, şi, eu, Thales, marele iniţiat al sanctuarului Thebei, am pătruns enigma cea mare din Nazaret. De odată, s-au ridicat toţi doisprezece chaldei şi Toma cu ei şi cel a cărui fata era acoperita cu valul alb şi s-au închinat mie: „Să fie salutată marea înţelepciune a sanctuarului Thebei!” a răsunat sala deodată. Însă, am continuat eu poruncitor, descoperirea care mi s-a făcut mie e o taină, dar nu taina pământului, ci taina cosmosului şi a haosului. Voi ştiţi ca astfel de adevăruri nu pot fi redate, ci trebuie să fie dobândite şi din cauza aceasta eu trebuie să tac. Pot să vă spun numai, că frigul marii arătări m-a îngheţat şi înfricoşată enigmă a cosmosului şi a haosului a dărâmat chiar iubirea mea pentru farul cel mare al Eternităţii, care arde deasupra frunţii mele… Eu am spus tot…

Uimiţi şi tulburaţi, s-au sculat de la locurile lor chaldeii. S-a auzit din nou vocea stridentă a înţeleptului Daniil:

— Fraţilor, cuvinte mari am auzit noi acum şi ele au îngheţat inima mea. Ce fel de taină înfricoşată este aceasta, care a cuprins cu frig iubirea puternică a marelui iniţiat? Ce fel de taină înfricoşată, care a putut să frângă iubirea cosmică a marelui iniţiat, de simbolul iniţierii sale? Măriţi precauţiunea voastră, înţelepţilor Chaldei.

Pe locul meu stătea deja al treilea, cel necunoscut Panza albă era ridicată de pe faţa lui. Ochii negri, adânci ca o beznă şi o fată de bronz liniştită ca cerul Elladei, priveau adunarea.

— Arraim cel mare! a şoptit Daniil şi a căzut la picioarele regelui şi domnitorului rasei negre. Exemplul lui a fost urmat şi de alţii, chiar Toma s-a aplecat pe un genunchi, numai eu, Thales, mare iniţiat al Thebei, urmaş al dinastiei regale a oraşului „Poarta de aur”, am rămas nemişcat, căci ce era pentru mine, purtătorul marelui frig al ştiinţei, mărimea pământului?

— Chaldei, s-a auzit vocea metalică, liniştită şi

puternică precum stihia a lui Arraim, ascultaţi-mă pe mine. Voi, părăsiţi astăzi pe ocrotitorul vostru şi rămaşi faţă în faţă cu înţelepciunea voastră, singuri trebuie să găsiţi ieşirea din situaţia în care vă găsiţi. Marele iniţiat al sanctuarului din Theba, Thales din Argos, care a aflat adevărul, nu poate să vi-L dea vouă, căci adevărul se află nu se dă. Trebuie să luaţi calea mijlocie, calea voinţei Negrăitului. Nu ajutaţi nimănui şi nu vă opuneţi la nimic. Să se facă voia Unicului. Pe Iisus Nazarineanul, dacă nu I-aţi pătruns taina, socotiţi-L ca pe un om. Distrugeţi toate scriptele în privinţa învăţăturii Lui, a vieţii şi a faptelor Lui, căci toate acestea vin de la Negrăit, atunci El, Unicul va avea grijă ca opera Lui să nu se piardă, iar dacă acestea nu sunt de la El, atunci totul se va stinge căci ştiţi cu toţii, că numai sămânţa bună dă roade bune.

Poate că acolo, în adâncimea veacurilor, veţi găsi dezlegarea enigmei lemnarului din Nazaret.

O linişte a cuprins adunarea. Mult timp au gândit chaldeii, netezindu-şi lungile lor bărbi.

— Să fie aşa, a pronunţat Daniil şi toţi ca unul s-au sculat şi s-au închinat încă o dată în faţa lui Arraim şi au părăsit unul după altul locul adunării.

Acum, Empedocle, să ne întoarcem la începutul povestirii mele.

Soarele ardea, parca voia să ardă pământul plin de păcate. Gloata parcă s-a făcut mai leneşă şi stăruia să meargă pe marginea drumului, unde din când în când umbre de copaci. În apropierea Golgotei, mulţimea a dat peste un rând de case mari, înecate în verdeaţa splendidelor grădini. Acestea erau casele saducheilor bogaţi. Pe lângă una din ele, stătea un grup de femei care, probabil aşteptau trecerea convoiului. Între ele se găsea şi tânărul ucenic al Nazarineanului, Ioan. Ei toţi înconjurau o femeie înaltă, cu faţa acoperită şi care suferea grozav.

Prin valul lăsat, am recunoscut ochii Mariei – Maica Celui Măreţ, cu care am vorbit eu, Thales. Despre această întrevedere am să-ţi povestesc altă dată, Empedocle, mai târziu, atunci când va fi voia Negrăitului şi tu vei fi mai

înţelept, căci taine mai am să-ţi povestesc, dragul meu amic, iar raţiunea ta nu este încă în stare să le înţeleagă.

Când codrul cel mare a acoperit crengile lui ospitaliere, tot alaiul şi-a aruncat pe fata Comandantului Divin umbra lui şi în momentul când El a fost luminat de ochii Divinei Lui Maici suferind, El s-a clătinat şi a căzut în genunchi. S-a auzit atunci un hohot dezgustător şi glumele mulţimii, precum şi răcnetele dezgustătoare ale celui de al treilea condamnat şi numai tâlharul gigant s-a aplecat înduioşat asupra lui Iisus şi mâna sa a ridicat puţin crucea care apăsa cu greutate pe Nazarinean.

— Mare Thales, a răsunat lângă mine vocea înceată a lui Arraim, vezi tu întâia răsărire a seminţei Dumnezeieşti în ochii cruzi ai tâlharului?

Observând oprirea mulţimii, centurionul care mergea în capul coloanei s-a oprit şi a aruncat o privire cruntă de soldat aspru mulţimii:

— Porci ai Ierusalimului, a strigat el tare, El este dat vouă spre batjocoră, a-L răstigni, voi aveţi dreptul, dar în drumul spre moarte eu nu vă dau voie să-L batjocoriţi. El e sleit de puteri şi Crucea Lui e mai mare ca a celorlalţi. Poate cineva îl va ajuta.

Mulţimea a încremenit. Cum? Să ia crucea unui

condamnat? înseamnă prin aceasta a lua parte din dezonoarea Lui asupra ta. Cine din iudeii cei drepţi se va hotărî să facă aceasta?

— Jur pe Osiris, ai dreptate ostaşule, s-a auzit o voce tunătoare a cuiva şi, prin mulţime, poruncitor, s-a strecurat un om de statura gigantica, cu barba deasa, argintie.

— Are dreptate ostaşul, numai cei spurcaţi pot glumi pe socoteala suferinţelor unui om care, cum am auzit a fost condamnat numai pentru plăcerea bogaţilor. Apleacă-te amicul meu, eu am să duc crucea Ta, să fie ea şi de plumb, pe Osiris şi pe Isida, să nu fiu eu fierarul Simon din Cirene.

Şi gigantul a apucat crucea Mântuitorului şi cu un gest a ridicat-o pe umerii săi. În acelaşi moment, ochii lui au exprimat o mirare:

— Chiar adevărat că este grea, parcă e de plumb, a mormăit el. Cum a putut să o ducă El până acum?

— Mare Thales, am auzit iar lângă mine vocea lui Arraim, urmărind cu atenţie tâlharul din Fenicia, ostaşul din Roma şi fierarul uriaş din Egipt, ce vei spune tu de semănătura modestului lemnar din Galileea?

Deodată, grupul de femei fu despărţit de o mână albă puternică. De lângă Suferindul Divin s-a arătat un iudeu în vârstă, înalt şi mare, îmbrăcat în haina bogată de saducheu. Ochii lui străluceau de răutate sălbatică. El apuca furios pe Galileean de umăr, şi împingându-l strigă:

— Du-te, du-Te numai aceasta a putut pronunţa, sufocându-se de ură şi furie.

Blând S-a uitat la el Mântuitorul:

— Te salut, Ahaşver (iudeu rătăcitor), încet de tot au şoptit buzele lui însângerate şi EI S-a ridicat încet din praf şi a urmat pe Simion, care ducea crucea Lui;

Cu ţipete şi urlete a pornit mulţimea după El, precum şi grupul de femei ce-L aşteptau. La porţile casei Sale a rămas singur Ahaşver, continuând a arunca în urma condamnatului blesteme. O clipă, Arraim s-a oprit în faţa Lui. Nu l-a recunoscut, el nu mai era un pelerin modest sau un învăţător care îndruma pe Chaldeei învăţaţi la marea ştiinţă. Acum era preotul mare al lui Lucifer, sluga lui de foc, care adunat în sine toată puterea magnetică a planetei. Cu o forţă de neînvins străluceau ochii lui şi o spaimă de nedescris, o oroare groaznică a cuprins trupul lui Ahaşver. Încet, încet s-a ridicat mâna lui Arraim: „Ahaşver”, ca de oţel a răspuns vocea lui, îţi repet cuvintele tale: „Du-te, du-te până când se va întoarce El. Du-te de la est la vest, acesta este drumul tău! Du-te şi în fiecare deceniu îţi dau un loc pentru odihnă. Du-te, raţiunea ta să lucreze fără încetare. Du-te şi caută să înveţi şi să te pocăieşti, du-te. Primeşte blestemul meu, al lui Arraim, regele şi domnitorul negrilor, du-te. În numele Aceluia al cărui nume este Tăcere şi care este primul preot al Negrăitului, îţi spun ţie, du-te.

Şi, Ahaşver, parcă în vis, a tresărit, s-a clătinat şi… s-

a dus…

El merge şi în prezent, Empedocle. L-am văzut în ţara Siberiei şi pe străzile Parisului şi pe culmile Anzilor şi în nisipurile Saharei şi pe gheţurile de la Polul Nord, ghebos, cu barba lunga, prăfuit, cu ochii arzători, el merge socotit de la un pol la altul, de la est la vest, merge pătruns de mare înţelepciune şi cu o căinţă tot aşa de mare.

În prezent el nu umbla singur, căci ochii unui iniţiat pot vedea pe lângă el o figură albă, înconjurată de o strălucire albastră, cu ochii blânzi, o figură pe care bătrânul Ahaşver o duce sub braţ şi încet, încet îi şopteşte cu duioşie la ureche. Şi ochii bătrânului evreu veşnic călător se învăluiesc atunci în lacrimi arzătoare şi buzelei uscate şoptesc:

— Domnul şi Mântuitorul meu!

O faptă minunată ţi-am povestit Empedocle. Cândva, dacă lumina vieţii va licări în tine şi în inima ta, Empedocle, stihia va fi în stare să-ţi aducă aminte, fără cutremur, de trecut, atunci am să-ţi povestesc despre ultimele momente ale Domnului în trupul omenesc.

Pacea să fie cu tine, amicul meu Empedocle!

Thales din Argos

LA PICIOARELE CRUCII

Thales din Argos către Empedocle, fiul lui Miles Atenianul: Bucură-te de iubirea infinită a Dumnezeului Răstignit!

Drumul meu etern, fără sfârşit, între cărările stelare universale şi cosmice, nu-mi atinge visul: Pralaya – lanţul Manvatarelor – fumegă în faţa mea cu ceaţa lui, dar nu există nicio beznă a haosului, nu există o veşnicie unde eu, Thales, am să uit măcar o clipă cele petrecute de mine la picioarele crucii, pe Golgota. Voi încerca a-ţi reda, Empedocle, cu graiul nedesăvârşit omenesc, povestea plină de durere neomenească şi desăvârşită.

Când eu, Thales, ţi-am povestit povestea lui Ahaşver am ajuns la momentul când cei condamnaţi la crucificare, înconjuraţi de infecta turmă a oamenilor, s-au apropiat de Golgota. Pe culmea colinei stătea un mic grup de saduchei

şi de preoţi fanatici, care probabil ordonau totul. După indicaţiile lor, Simon, fierarul, a coborât cu greu crucea Galileeanului în groapa din mijloc. El şi-a şters sudoarea ce-i curgea pe faţă şi a zis:

— Jur pe Osiris, ca nicio dată în viaţa mea n-am purtat aşa greutate. Să nu fiu eu, Simon fierarul, dacă nu aş fi consimţit să port această cruce până la sfârşitul vieţii mele, numai să pot scăpa de chinuri pe acest blând om.

— Să fii binecuvântat tu, Simon, pentru serviciul adus Mie, s-a auzit glasul dulce al Galileeanului, cine măcar o clipă a purtat crucea Mea, va purta fericirea eternă în grădinile Tatălui Meu…

— Eu nu înţeleg ce spui tu, cu sinceritate a răspuns Simon, dar simt că nu a fost şi nu va fi o clipă mai bună în viaţa mea. Dar ce am făcut, cine eşti Tu, omule blând, căci cuvântul Tău este parcă apa rece pentru buzele uscate de arşiţă?!

— Destulă vorbă, răcni un preot mic de statură, rău la suflet, cu barba ciufulită şi ochi de brută, care se învârtea în jur, dând lumea la o parte. Ultimele lui cuvinte au fost adresate soldaţilor romani, care stăteau în semicerc lângă posomorâtul lor centurion.

— Nu dai porunca acolo unde comanzi, înţeleptule, a răspuns centurionul, soldaţii mei îşi fac datoria faţă de cei doi, şi arată spre tâlhar şi zaraf, deoarece ei sunt osândiţi de proconsul; iar în ce priveşte pe nenorocitul de Nazarinean, El vă este dat vouă şi voi faceţi cu El ce doriţi, mâna soldatului roman nu se va atinge de El. Eu voi face ceea ce trebuie să fac.

Cu aceste cuvinte, centurionul s-a întors şi a făcut semn soldaţilor care stăteau în spatele lui. Acela i-a întins o tăbliţă de lemn vopsită viu, pe care era scris latineşte: „Iisus Nazarineanul Regele Iudeilor”. Centurionul a bătut tăbliţa cu o lovitură de ciocan la capătul de sus al crucii Nazarineanului.

Din gura saducheilor şi preoţilor, care s-au adunat în jurul lui, au izbucnit răcnete de furie şi de protest:

Dă aceasta jos, soldatule, dă jos imediat, ţipau ei, iar

preotul cel mic a făcut chiar o încercare de a rupe tăbliţa, dar puternicul centurion l-a aruncat la o parte:

— După ordinul locţiitorului lui Cezar, Pilat din Pont, a spus el poruncitor şi a ridicat mana în sus, dacă vouă nu va place inscripţia, duceţi-vă la Consul şi cereţi desfiinţarea, dar până atunci, jur pe Jupiter, nu sfătuiesc pe nimeni a împiedica pe soldatul roman de a îndeplini porunca primită. Apucaţi-vă de treabă, a comandat el soldaţilor lui. Aceştia, tăcuţi, s-au apropiat de tâlhar şi de zaraf. Primul, singur şi-a aruncat hainele şi s-a culcat pe crucea lui, neluând nicio clipă privirea de la blândul şi sleitul de puteri Galileean, a cărui faţă era luminată de o lumină lăuntrică şi care stătea cu mâinile împreunate lângă crucea sa.

Scene dezgustătoare s-au început cu zaraful care tipa, răcnea, muşca mâinile soldaţilor, care începuseră să-l dezbrace. Preotul cel mic, refăcându-se de lovitura centurionului, se sfătuia în şoapta cu un grup de iudei şi în sfârşit, apropiindu-se de El, a început să-i vorbească ceva repede, dând din mâini şi arătând ba pe tâlharul; care era deja culcat pe crucea sa, ba pe zaraful care ţipa. O expresie de dezgust de neexprimat şi de dispreţ a trecut pe faţa bărbătească a soldatului.

— Jur pe Jupiter, a şoptit el printre dinţi, că multă josnicie se ascunde în inima ta, preotule. Cărui Dumnezeu slujeşti tu? Sânge, după legea ta, a vărsa este oprit; dar a minţi, a înşela şi a preda astfel la moarte se poate? Tu ai dreptate, aceşti doi netrebnici sunt tot iudei şi în privinţa lor eu n-am ordin, tu eşti indicat ca organizator al execuţiei. Fă ce vrei, eu nu mă voi împotrivi.

Preotul a alergat la soldaţi şi i-a oprit. Tâlharul, mirat s-a ridicat de pe cruce şi se uita nedumerit la preot şi la saducheii ce s-au apropiat de el. Tot aici, alături, au pus şi pe zaraful aproape gol şi tremurător, care se uita ca un câine speriat în jurul lui.

— Ascultaţi, ţipând şi cu o momeală a spus preotul, noi vom interveni imediat la consul pentru a fi iertaţi, cu condiţia ca voi să-l executaţi pe acest hulitor, a spus el,

arătând pe Galileean. Noi nu avem drept a vărsa sânge şi deci nu avem călăii noştri, iar romanii nu vor să-L execute, deoarece nu L-au judecat ei. Ei, consimţi?

— Luaţi-mă, luaţi-mă, eu oricând voi sluji vouă!…

Preotul a dat din cap în semn de consimţire şi a zâmbit cu dispreţ.

— Dar, tu, s-a adresat la tâlhar, tu vrei să-L pironeşti pe cruce? a zis el arătând spre Galileean. Da! nerăbdător a spus preotul.

În ochii tâlharului a fulgerat mânia. El a respirat adânc şi cu furie a scuipat drept în ochii preotului, pe urmă s-a întors şi dând la o parte mulţimea, s-a apropiat de crucea sa şi din nou tăcut, s-a culcat pe ea. În spatele lui, s-a auzit tunetul aprobator al vocii centurionului:

— Pe Jupiter, el ar fi un soldat bun, a spus el.

Preotul şi-a revenit din ofensa neaşteptată şi spume de turbare au acoperit buzele lui.

— Pironiţi-l, pironiţi-l, ţipa el apropiindu-se de tâlharul culcat pe cruce şi lovindu-l în cap cu piciorul încălţat în sandala.

Aici, soldaţii, după semnul centurionului, l-au întins şi tăcut au început fapta lor înfricoşătoare. N-au trecut nici trei minute şi enorma cruce cu trupul gigantic, sângerând, al tâlharului, s-a ridicat asupra mulţimii şi greu s-a înfundat în groapă. Niciun geamăt n-a ieşit din buzele încleştate ale celui executat. Pe faţa lui strâmbată de durere, au strălucit luminos ochii lui, care priveau fără încetare la Galileean, care ridicând mâna şi binecuvântând pe tâlhar, a şoptit ceva încet.

Şi ochii mei, ochii unui iniţiat de grad superior, au văzut cum nişte aripi fine, abia observate chiar şi de ochii mei, au luminat ochii tâlharului ridicat pe cruce şi au tremurat asupra lui.

Urâciosul zarai se ostenea grăbit lângă Galileeanul nemişcat, rupând hainele după El. Fapta lui diabolică era întovărăşită de vorbe josnice şi de ocară şi glume, uitându-se chiorâş în jurul lui, căutând parcă, cu purtarea lui, a câştiga aprobarea mulţimii.

Feţele saducheilor şi preoţilor ardeau de răzbunare şi de răutate, iar feţele soldaţilor erau întunecate, posomorâte. Mulţimea se înghesuia în jurul Lui, fiind reţinută de semicercul soldaţilor.

— Thales, mi-a zis mie Arraim, care stătea lângă mine, se apropie clipa jertfei celei mari. Simţi tu, cum toată natura s-a constrâns de înfricoşare? Şi, într-adevăr, viaţa clocotea parcă numai şi numai pe Golgota, în jur parcă totul amuţise şi încetat. Nu era nicio adiere de vânt, nici pasările nu zburau, nicio mişcare a insectelor. Soarele se făcuse roşu, iar puterea razelor lui era mai calda, mai înăbuşitoare… De la orizont, venea o negură deasă şi înfricoşătoare.

— Uită-te, Thales, din nou a răsunat vocea lui Arraim. Şi pe câmpul întunecat al cerului albastru – negru eu, Thales, am văzut nişte ochi plini de tristeţe, de durere omenească negrăită şi sufletul îngheţat de frigul cel mare s-a cutremurat de negrăitul şi tainicul mister al tristeţii Dumnezeieşti şi eu, Thales, al cărui spirit avusese liniştea asemănătoare stâncilor de bazalt din fundurile oceanului, am simţit cum lacrimile fierbinţi ale ochilor meu au topit gheata inimii mele.

Aceştia au fost ochii lui Dumnezeu, ridicat pe Cruce de oameni.

Şi ca o disonanţă blestemată a pătruns aici ţipătul urlător al zarafului înşelat de preot şi acum, înfuriat, sfâşiat de soldaţii romani. Încă un minut şi trei cruci au împodobit culmea Golgotei.

— Este scris: …şi cu cei fără de lege va fi judecat, am auzit cuvintele pronunţate lângă mine şi întorcându-mă am văzut pe tânărul Ioan, care cu ochii plini de lacrimi, privea pe învăţătorul şi Dumnezeul său.

Inundat de minunata minune a iubirii, sufletul meu n-a putu rezista şi eu l-am luat de mână. El a tresărit şi s-a uitat la mine.

— Înţeleptule elin, iată unde ne-am întâlnit noi, a zis el. Tu ai prezis asta. Eu ştiu ca tu-l iubeşti pe învăţătorul,

poţi tu să rogi pe romani ca să dea voie Maicii Dumnezeului meu să se apropie de cruce?

Imediat am fost gata să îndeplinesc cererea lui Ioan, în aceeaşi clipă am văzut pe centurion care se apropia cu Arraim de noi.

— Acest distins etiopian, a zis el arătând pe cel din urmă, a venit de la Pilatdin Pont cu ordinul de a îndeplini dorinţa Maicii Răstignitului, Rege al Iudeilor. El mi-a spus că Ea este aici cu Tine, discipolul Celui Răstignit. Unde este Ea şi ce vrea? Jur pe Jupiter, că am să fac tot ce pot şi chiar mai mult, căci niciodată sufletul meu n-a suferit mai mult ca acum, când asist la executarea aceasta murdară a unui Nevinovat. Uitaţi-vă, şi el a arătat un grup de saduchei şi de preoţi, ce dezgustător huleau, cu o bucurie satanică, la picioarele crucii. Uitaţi-vă, am văzut multe în viaţa mea, să nu ucidă trăsnetul, dar niciodată n-am văzut sânge mai curat decât Cel care se vărsă astăzi, şi oameni mai hidoşi decât compatrioţii tăi, discipol al Celui Răstignit. Şi întorcându-se, a scuipat cu dezgust.

— Noi am vrut să te rugăm, Romane, să dai voie lângă Cruce, Maicii învăţătorului meu, domol a spus Ioan.

— Ca să audă Ea toate batjocorile şi hulele care cad pe capul Fiului Ei suferind, din partea acestor copii ai Tartarului? a zis romanul, dar în orice caz am să fac aceasta. Cheamă aici pe Femeie, şi vino aici, după mine. Şi centurionul s-a apropiat de Cruce:

— Destul! a strigat el răsunător, treaba voastră s-a executat, regele vostru a fost spânzurat pe Cruce, duceţi-vă de aici, daţi locul lacrimilor sacre Maicii Lui.

Înfuriaţi, privind pe centurion, şi murmurând nemulţumiţi, s-au dus de la cruce saducheii şi preoţii.

Cu mersul încet, rezemată de mana lui Ioan, S-a apropiat de cruce, învelită în năframă, Femeia, şi, cu plânsul mut, a căzut la picioarele însângerate ale Răstignitului. Cu Dumnezeiască blândeţe au privit în jos ochii Lui Dumnezeu, care suferea ca om:

— Ioane, S-a auzit vocea lină, îţi dau ţie pe Maica Mea, dă-o lor! maica Mea, coboară-Te de pe înălţimile Tale

şi urmează-i lui…

Şi din nou s-au ridicat ochii Mântuitorului şi s-au oprit pe grupul pe care îl formam eu, Thales, Arraim şi centurionul. Involuntar am privit pe Arraim, care, aţintind ochii lui asupra Mântuitorului, cel mai puternic mag de pe pământ, era avântul şi îndreptarea. Eu am înţeles că numai un singur semn de pe Cruce şi totul în jurul Crucii, ar fi fost topit de focul îngrozitor al spaţiului. Şi încet, încet, s-a auzit de pe Cruce:

— Tată, iartă-le lor, că nu ştiu ce fac!

Capul lui Arraim s-a aplecat în jos sub povara acestei mustrări a Marelui înţelept al planetei.

— Jur pe Jupiter, mirat a şoptit centurionul lângă mine, ascultaţi, El le iartă lor. Adevărat că este Fiul Lui Dumnezeu!

Eu, Thales, cu nesaţiu am observat totul, deoarece inima mea era plină, în loc de frigul cunoştinţei, acum, de torentul iubirii Dumnezeieşti. Şi am văzut cum ochii Lui Dumnezeu, s-au îndreptat spre tâlharul care, de pe cruce, în cele mai cumplite suferinţe, nu înceta a privi pe Domnul. Parcă un geamăt, un răcnet, a fost răspunsul la privirea Lui Dumnezeu:

— Unde este împărăţia Ta, Rege Răstignit, s-a auzit un strigat ieşit din pieptul tâlharului sfâşiat de suferinţă; ori ude vei fi Tu, Blândule, ia-mă şi pe mine cu Tine!

— Chiar azi, vei fi cu Mine în împărăţia Mea, s-a auzit răspunsul blând, de pe cruce.

Şi din nou am văzut cum aripile nevăzute au fâlfâit tremurător deasupra capului primului ales al lui Dumnezeu, tâlharul de la drumul mare, şi o umbră s-a aşezat pe faţa lui. El a răsuflat adânc şi capul i s-a aplecat pe piept.

— Jur pe Jupiter, a şoptit, fără a înţelege, centurionul, care stătea lângă mine, ce lucruri minunate se petrec astăzi! Parcă el a şi murit.

— Uită-te, Thales, mi-a zis mie Arraim, şi mâna lui se aşezat pe umărul meu, negura care demult sta la orizont parcă s-a acoperit şi s-a făcut mai întunecată.

Şi eu, Thales, am văzut cum din ea au crescut două aripi negre, gigantice, asemănătoare aripilor de liliac, cum s-au deschis doi ochi mari de culoare roşie ca sângele şi cum s-a proiectat o faţă mândră ca răsuflarea haosului, cu triunghiul răsturnat asupra lui, şi iată, toate aceste fapte, acest „ceva” nespus de penibil, s-a revărsat asupra Golgotei. Şi din întuneric a răsunat un trăsnet, la care pământul a răspuns cu un cutremur. S-a auzit mugetul mulţimii omeneşti, care cuprinsă de groază, a început să fugă prin întuneric, apucând fiecare în ce parte nimerea, căzând în gropi şi ierugi, răsturnându-se şi călcându-se unii pe alţii. Iar măgura neagră s-a făcut ca un ghem şi un corp gigantic, rotund ca un corp de şarpe, încet, s-a târât spre Golgota şi o minune din minunile cosmosului s-au înfăptuit.

Capul cu ochii roşii ca sângele s-a aplecat la picioarele însângerate ale Răstignitului şi urechile mele, urechile marelui iniţiat, au auzit o armonie originală a haosului, care parcă ridica din necunoscut cu îndepărtate bubuituri de tunet, creaţiuni din necunoscute prăpăstii. Aceasta a fost vocea a însuşi întunericului în persoană, vocea marelui stăpân al Maicii care nu s-a ivit în duh, El a zis:

— Luminate Frate, Tu ai luat la Tine pe sluga mea, ia la Tine şi pe stăpânul lui.

— Aşadar, vino, suferindu-le, se auzi vocea de pe Cruce.

— Şi sămânţa femeii, a răspuns capul şarpelui, am auzit şoapta metalică a lui Arraim. S-a făcut marea taină a împăcării, uită-te, Thales! Şi în faţa ochilor mei s-au desfăşurat atât de frumoase tablouri, pe care eu n-am să le mai văd niciodată, chiar dacă bilioanele marilor cicluri de creaţiuni vor trece prin faţa mea. S-a aprins marea lumină şi snopul ei larg ca orizontul s-a ridicat spre cer şi în snopul acesta de lumină am văzut capul Răstignitului de o Dumnezeiască frumuseţe, luminat cu expresia unei Dumnezeieşti iubiri, de nedescris, întrecând chiar melodiile corului de arhangheli. Dar aceasta nu se poate

reda în vorbe.

Şi iată, alături de capul lui Dumnezeu care părăsise trupul, s-a apropiat alt cap, de o desăvârşită frumuseţe omenească. Pe el încă nu s-au şters semnele marii suferinţe, nu s-au dus încă semnele luptei cosmice, dar ochii n-au mai fost roşii ca sângele, ci au lucit ca adâncurile cerurilor de miazăzi, ardeau cu iubirea necunoscută oamenilor, îndreptată spre figura lui Hristos învingătorul.

— Clipa naşterii Noului Arhanghel, a şoptit Arraim.

Şi tot aici, între aceste două figuri gigantice, palpita un snop de lumină albă, care cu bucurie alunecă lângă pieptul Lui Dumnezeu. Acesta era sufletul tâlharului eliberat, al tâlharului de pe drumul mare al Tyrului… Şi parcă coadele unei harfe gigantice s-au rupt din ceruri şi un sunet jos a trecut asupra pământului.

— S-a sfârşit!

Şi s-a târât de pe colină corpul şarpelui decapitat împrăştiindu-se în spaţiu, care s-a făcut mai veninos.

Tulburat de cele întâmplate, m-am apropiat de Cruce, împreună cu Arraim şi ridicând ochii spre Cel Răstignit, am văzut ochii Lui încă vii, dar Dumnezeu nu mai era în El. Aceasta era numai o fiinţă omenească, suferindă, nemărginit de bună, nemărginit de iubitoare, dar vai, numai umană, Duhul a părăsit-o lăsând-o la ultima încercare a chinuitoarei singurătăţi. Şi fiinţa a gemut:

— Dumnezeul Meu de ce M-ai părăsit?

— Jur pe Jupiterul Meu, numai pot suporta a ţipat răguşit centurionul, care stătea lângă mine şi, smulgând din mâna unui soldat palid ca moartea o suliţă, cu forţă a înfipt-o în coasta Răstignitului. Fie, să calc jurământul pentru a-l micşora chinurile, a zis centurionul, aţintind asupra mea privirea aproape nebună, dar la ce am fost martor azi, n-ar fi putut suferi nici Cezarul în persoană. Ce negură a fost asta, ce voci îmi şoptesc mie, înţeleptule Etiopian? cu vocea tremurătoare s-a adresat el lui Arraim.

— Tu singur, de mult ai spus, militarule, că acesta a fost Fiul Lui Dumnezeu, i-a răspuns lui Arraim. Şi

nedumerit, ţinând mâinile semiridicate, romanul, brutal, cu expresia unei întrebări chinuitoare se uita la faţa Galileeanului, faţă care era învăluită de umbra morţii. Şi încet, s-a mişcat şi s-a uitat în jur. Numai doi soldaţi palizi şi speriaţi de moarte erau în picioare, restul stăteau culcaţi cu fetele la pământ. Mulţimea era plecată. Nu departe, era rostogolit cadavrul micului preot, cu faţa acoperită de spume şi de sânge. Lângă Crucea Domnului era Aceeaşi Femeie, lipită de picioarele Răstignitului şi Ioan, adâncit în rugăciune şi foarte trist.

Dar luminata figură, puternică, a soldatului roman, era înaintea Crucii cu cei doi fii ai înţelepciunii: eu şi Arraim, iată anturajul ultimelor momente din viaţa Lui Dumnezeu pe pământ.

Şi numai corpul nefericitului zaraf era încă în viaţă. Centurionul revenit, stăpân pe sine, a dat soldaţilor ordin să-i zdrobească fluierele picioarelor şi singur şi gânditor, s-a dus de o parte.

În acest moment, din tufele din apropiere, s-au ivit feţele palide ale unei femei şi ale discipolilor Galileeanului. Am recunoscut pe Maria din Magdala şi pe Petru. Văzându-mă pe mine, Maria a alergat la mine şi plângând m-a întrebat:

— Eline înţelept, oare El a putut muri?

— El a înviat, Marie, am răspuns eu, văzând chinurile ei, am înconjurat-o cu căldura înţelepciunii mele. Ea a tresărit şi s-a îndreptat:

— Eu ştiu aceasta, mulţumesc, înţeleptule, a şoptit ea şi apropiindu-se de cruce s-a lipit de picioarele Celui Răstignit.

Centurionul, disperat, privea această scenă:

— Jur pe Jupiter, eu nu ştiu ce să fac, bombănea el.

— Nu te tulbura, viteazule soldat, i-a zis Arraim luându-l de mână, eu cunosc toate gândurile stimatului Pilat din Pont, care este prietenul meu, şi crede-mă, că indulgenţa sa faţă de femei şi de ucenicii Celui Răstignit, nu va fi condamnată de el. Eu ştiu că el ar da şi trupul Lui, veneratorilor Lui.

— Îţi mulţumesc, Etiopiene, i-a răspuns lui, centurionul ştergând sudoarea ce-i curgea pe faţă, dar nu poţi să-mi spui de la cine pot să aflu mai amănunţit cine a fost Răstignitul şi ce înseamnă cuvintele „Fiul Lui Dumnezeu”, pe care, fără voia mea, le-a pronunţat limba mea? Şi ce fel de minuni sunt acestea, al căror martor am fost eu azi?

Arraim l-a privit gânditor:

— Să nu pierzi din vedere pe acela, şi-l arată pe Ioan, el este discipolul Lui şi-ţi va povesti tot şi vei afla cine este Răstignitul. Şi vei fi primul creştin răstignit pe cruce, a adăugat el în şoaptă, adresându-se mie. Să plecăm de aici, Thales, a zis el tare, ca să nu fie ochi de prisos care să privească tristeţea Maicii.

Noi încet am început a coborî după culme. Ici şi colo, stăteau încă culcaţi oameni care nu-şi reveniseră din spaimă. Mai multe case s-au prefăcut în ruine din cauza cutremurului, cerul parcă s-a curăţit şi noaptea şi-a aşternut învelişul asupra pământului care, din când în când, încă se mai cutremura.

În depărtare, am văzut un grup de oameni care se grăbeau. Între ei am recunoscut barba mare şi alba a înţeleptului Iosif din Arimateea.

Penultimul acord al marelui mister cosmic, s-a terminat şi începe ultimul, cel mai măreţ.

Pacea să fie cu tine*, *Empedocle!

Thales din Argos

ÎNVIEREA LUI HRISTOS

Thales din Argos către Empedocle, fiul lui Miles din Athena. De atotpururea Nemărginitei Iubiri Răstignite*, *bucură-te!

Se înclina spre seară, a treia zi după jertfirea Negrăitului. Amurgul serii n-a împrăştiat încă pe ceruri luminile sale colorate şi eu, Thales, mă rugam în grădina Ghetsimani, lângă piatra care mi se părea mie că nu s-a uscat încă de lacrimile lui Dumnezeu.

M-am rugat Unicului Ra şi, pentru prima dată pe planeta pământului, marele iniţiat a adăugat la rugăciunea

lui şi numele Lui Dumnezeu Răstignit. Şi imediat ce acest nume a zburat de pe buzele mele care au pronunţat o rugăciune tainică în limba sacră a strămoşilor noştri din înălţimile cosmosului, ca un răspuns îndepărtat, mi-au răspuns mie, lui Thales, corurile evoluţiei sfinte şi aripile lor, în îmbucurătoare mirare, s-au legănat în jurul meu.

— Fericit eşti tu, bărbat înţelept, primul care ai aruncat numele lui Dumnezeu în beznele cosmosului, au şoptit gurile lor imateriale, slava lui Thales, slava lui, care a chemat numele nou al Unicului.

Şi eu, Thales, am auzit un suspin încet de bucurie, al Maicii pământului:

— Primeşte şi binecuvântarea mea, fiul Meu, mare şi înţelept fiu al Meu! – a şoptit pământul deoarece numele nou al Unicului Dumnezeu a fost pronunţat de tine ca om, ca ţarina Mea, ca inima Mea. Maica pământului îţi aduce mulţumiri, înţeleptul Meu, Thales.

Şi din nou am auzit doxologia Lui Dumnezeu Atotştiutorul, Lui Iisus Hristos Cel Răstignit şi iată, toată natura, de jos şi de sus, pământ şi bolta cerească, cu şoapta abia auzită au repetat cuvintele mele şi pieptul meu s-a umplut de o imensă putere, parând că în el s-au adunat toate puterile cosmosului divin.

— În adevăr, eşti îndrăzneţ şi înţelept, Thales, am auzit eu în spatele meu vocea lui Arraim, de patru ori măreţ, din moment ce tu ai îndrăznit mai înainte de Taina Celui Negrăit, a pronunţa numele Lui, numele nou al Unicului Dumnezeu.

— O nu, nu este prea devreme, de patru ori mărite, am răspuns eu, deoarece taina aceasta s-a şi săvârşit în inima mea şi în credinţa mea; iată jertfelnic mare pe care va rezista universul întreg…

Arraim m-a privit ţintă:

— Adevărat, binecuvântată este Elada pentru tine, înţeleptule din cele patru evoluţii omeneşti, pe care le-am văzut eu, Arraim, pe drumul pribegiilor mele pe hotarele atotsupremului, n-a fost niciunul mai curajos şi mai înţelept ca tine. Dar pune mâna ta pe umărul meu şi cred

că e timpul, Thales, să ne ducem acolo, unde se odihneşte trupul Dumnezeiesc.

Eu, Thales, aşteptam această invitaţie şi, făcând în tăcere semn cu capul, fără grabă, l-am urmat pe Arraim. El, ieşind din grădină, a intrat în oraş şi acolo, intrând pentru un moment într-o casă mică, s-a întors ţinând în mână pe ucenicul cel tânăr al Răstignitului, blândul Ioan.

Văzându-măpe mine, a căzut Ioan pe umărul meu şi a plâns chinuitor, în hohote.

— Oare tu nu crezi, Ioane? serios l-am întrebat eu, Thales, şi respiraţia mea şi puterea mea au căzut pe capul tânărului.

— O, nu, înţeleptule străin, a răspuns Ioan, credinţa mea e neclintita, dar eu sunt un om obişnuit şi oare este în stare inima omenească să suporte tristeţea zilelor trecute?

— Tu, nu eşti tocmai un om obişnuit, Ioane, am spus eu, şi cu o privire tainică m-am uitat drept în ochii lui. Adu-ţi aminte, Ioane, îţi poruncesc, adu-ţi aminte de marea Lemuriei şi de ţara adormitului Dragon. Adu-ţi aminte, Ioane, de cuvântarea ta despre Tao Dumnezeiesc şi Unic. Adu-ţi aminte, Ioane, despre întâlnirea noastră la tronul reginei Balchis, adu-ţi aminte, de numele tău, fiu al Atlantidei. Şi larg, larg, s-au deschis ochii tânărului şi s-au aprins de focul cunoaşterii cosmice deodată:

— Eu sunt Lao-Dzi, fiul ţării Dragonului adormit, a şoptit el… şi eu, ştiam… ca El, Dumnezeul meu şi Mântuitorul meu, mă va chema la El…

Iar din urmă se apropia de noi cineva blând, tăcut şi binevoitor! Aceasta era Ea, Maica Atotprezentului Etern, Tânăra – Fecioara – Maria, Isida, cea de mai înainte de veci, Regina Cerului, Fecioara – Maria Binecuvântată. Toţi trei, eu, Thales, Arraim de patru ori măreţ şiloan am căzut în praf înaintea Ei.

— Ridicaţi-vă înţelepţii Mei slujitori, tu Arraim şi tu, Thales, a răsunat asupra capetelor noastre vocea Ei. Scoală-te şi tu, fiul Meu Ioan, scoală-te ca să duci pe Maica ta acolo, unde răsună ultimul acord al voinţei Celui Prea înalt. Să ne ducem cu toţii împreună, înţelepţilor, fiindcă

iată, înţelepciunea voastră de mult a încetat să fie înţelepciunea omenească şi ochilor voştri s-a descoperit ceea ce nu pot vedea ochii fiilor pământului.

Iar tu, Thales, mi s-a adresat Ea mie, tu care ai împletit firul tău cu firele Dumnezeieşti, căci cine dacă nu tu, mi-a transmis Mie, şi cine, dacă nu tu, a deşteptat amintirea Fiului Meu Ioan şi ai descoperit în faţa lui adâncurile cosmice. Tu, Thales, spun Eu, să fii al doilea fiu al Meu, iar tu, veşnic credinciosul Meu slujitor şi regele copiilor Mei cei negri, înţeleptul Arraim, tu vei fi Mie fiul de al treilea. Aşadar, sculaţi-vă: IUBIREA.

ÎNŢELEPCIUNEA, ŞI PUTEREA, copiii Mei şi să ne ducem să întâlnim pe învingătorul, pe Fiul Meu după trup şi Tatăl meu după spirit.

Şi când amurgul de seară acoperea bolta cerului, atunci noi cei patru, intram în grădina cea mare a lui Iosif din Arimateea şi ne-am ascuns sub umbra unui grup de cedri ce acoperea stânca. În cealaltă parte a potecii, se găsea mormântul, păzit de zece soldaţi romani.

— Închideţi ochii voştri, înţelepţilor, a spus autoritar Maica Domnului Celui răstignit, deoarece nu vi se cuvine să vedeţi taina interiorului Cetăţii Fiului Meu. Iar tu, Arraim încordează voinţa ta şi cheamă aici pe cele trei

Marii, trei inimi pline de iubire, ca să găsească aici răsplata iubirii şi fidelităţii lor.

Şi iată, cu putere s-au înfipt în aer cuvintele magice şi a ieşit puterea din ochii întunecaţi ai celui de patru ori măreţ, înţelept; au ieşit şi s-au risipit ca un smoc de fulgere. N-a trecut nici jumătate de oră, când, pe drum, în depărtare, s-au arătat trei figuri de femei. Prima era Maria din Magdala, a doua acea fată de evrei mititică, de sub al cărei văl m-au privit pe mine ochii Dumnezeieşti ai Athenei Pallas şi a treia, mama fiilor lui Zevedei o femeie blândă, mamă iubitoare, supusă şi liniştită, mare şi în iubirea ei şi în supunerea ei, aspectul mamelor care nu au cruţat a da pe fii lor după fire, în slujba şi jertfa Dumnezeiască. Ele au alergat repede la Maica Domnului şi au căzut în genunchi:

— O, Maică! a spus una din ele plângând, nu ştiu ce

s-a întâmplat cu noi, dar am auzit glasul tău şi singure nu ştiu cum am ajuns aici.

— Aşa şi trebuia, a răspuns Maica – Fecioară, să fiţi aici, cu Mine, în rugăciune până la miezul nopţii… şi, înclinându-şi binevoitor capul către mine şi Arraim, Ea să îndepărtat cu femeile şi cu Ioan în desişul copacilor, pentru rugăciune.

— Să ne ducem, Thales, şi să însemnăm pe sulul memoriei noastre taina ce vine, mi-a spus mie Arraim. Iată, ceasul se apropie… O, Stăpânul meu! pe neaşteptate a pronunţat Arraim şi s-a prosternat în praf, cu faţa în jos.

Şi eu, Thales, am văzut pe câmpul cerului înroşit, un tablou minunat şi nemişcat. Am văzut doi ochi gigantici fiecare cu aripi, care ocupau fiecare cate un sfert de bolta cerească, ochi minunaţi, înaripaţi, cu putere de nedescris a unei aşteptări neliniştite şi a unei aşteptări pasionate, priveau stânca ce cuprindea mormântul celui Răstignit.

Deasupra ochilor se ridică fruntea împodobită de un păr de aur, care parcă era din firele înstelate ale întregului cosmos, ale întregului univers, cazând din adâncurile creaţiei, iar gura era ca sistrumul cu şapte coarde, ce intona veşnica laudă Unicului Creator. Ce am văzut eu, Thales, că nu există niciun obstacol pentru privirea acelor ochi gigantici şi că ei priveau tocmai în adâncul stâncii, observând acolo, ceva minunat şi înfricoşat, ce merita să fie aşteptat miliarde de veacuri, care au trecut spre apus, şi era un mister cuprins în stâncă, încă ceva ce dorea cu toată fiinţa Posesorul celor minunaţi ochi înaripaţi, îmbrăcat în lumina Universului. Şi am înţeles eu, Thales, ca soarta mea, stranie mi-a trimis un moment sublim al privirii lui, însuşi Demiurgul, al Luceafărului Cel Dulce al Dimineţii, Primogenitura a Ipostazei Celei din Vechi în Trei Fete.

— O, Lumină Prim Născută, Zână Deşteptată, Copil Prim Născut al Creaţiei, Tată al Stihiei de Foc, primeşte închinăciunea mea, am strigat eu, Thales, din plinătatea inimii mele, neputând a rupe privirea mea de la ochii minunaţi, în adâncul cărora am văzut patria sufletelor

omeneşti şi în acelaşi timp şi leagănul meu. Şi în dosul capului puternic al Aurorei, s-a aprins o lumina mare şi în ea se mişcau cohorte nenumărate ale evoluţiilor supraomeneşti, a căror lumină se ducea sclipitoare în adâncurile infinitului, care nicio dată n-a fost obiectul gândirii, chiar al minţilor celor mai mari iniţiaţi. Panglica aceasta nu avea sfârşit. Curcubeul Creaţiei, ce strălucea cu toate culorile regnului solar şi am ştiut eu, Thales, că sfârşitul acestui curcubeu este numai acolo, la Tronul Negrăitului. Şi am văzut pe lângă Arraim, posternat în prag, două fiinţe minunate, de o frumuseţe cerească şi aveau aripi pe spate, aripi negre cu dungi albastre. Ele sau aplecat asupra lui Arraim şi-i şopteau ceva măgulitor, iar pentru mine era imposibil să nu pricep ca fiinţele acestea erau fiii rasei lui Arraim, fraţii leagănului lui Cosmic.

Şi Arraim a luat seama la şoaptele lor, şi s-a ridicat şi prima privire a lui a fost aruncata spre mine, privire de mirare:

— Cum, a strigat el, tu, un om, ai văzut Luceafărul purtător de lumina şi totuşi porţi raza vieţii în corpul tău? Şi eu m-am ridicat drept, eu omul, Thales, fiul pământului, şi am răspuns cu mândrie lui Arraim:

— Ce poate să-mi facă mie, unui om, fiul pământului, Aurora purtătoare de lumină, dacă eu, omul în deplină minte fiind, am stat de-a dreapta Lui Dumnezeu însuşi, în grădina Magdalei? Şi cel de patru ori măreţ mi s-a închinat mie.

— Adevărat, a strigat el, pământul în persoana ta, Thales, a biruit Cosmosul cu puterea Unicului

Dumnezeu. Şi acum, nu eu, Thales, am să te duc, a urmat el, ci te rog tu du-mă mai departe, unde noi trebuie să vedem pe Cel deşteptat. Şi eu, Thales, m-am dus curajos înainte, iar în jur, măcar că noaptea se lăsase, nu adormise nimic, ci totul parcă se pitea în aşteptarea îndeplinirii unei taine: Prima învingere a Spiritului asupra materiei în sânul ei.

În faţa peşterii pecetluite, au adormit soldaţii romani, fără să observe că lumina cu razele subţiri pătrundeau prin

crăpăturile pietrei aplecate… înjur, era o tăcere nespusă, iar pe bolta cerească ardeau ca şi înainte ochii înaripaţi, şi tot ca înainte, pe calea curcubeului, se duceau în sus, mulţime de evoluţii superioare şi duhurile Stihiilor, care s-au adunat în jur, cântând cu voci neauzite, imnurile armoniilor fără de sfârşit.

Şi iată, s-a auzit încet, un singur sunet înalt, curat, domol, care a răsunat o clipă şi a încetat. A răsunat din nou, tot mai des şi mai încet, şi deodată, ca un val, au pornit sunete, dar nu de triumf cum crezi tu, Empedocle, ci care încet şi frumos plângeau bucuria. Acesta n-a fost imnul sărbătoririi triumfului, ci întoarcerea plină de iubire a Dumnezeului Răstignit, în Trupul lui omenesc răstignit. Nu răsună triumful, ci iertarea deplină, căci triumf poate fi la Dumnezeu Atotputernic? Şi încet, încet, întorcându-se piatra, a ţâşnit lumina ca un snop din peştera şi pe pragul ei S-a arătat figura minunată a Lui Iisus Hristos.

Luminată şi plină de bunătate era figura Lui Dumnezeiască, ochii Lui blânzi era luminaţi de o iubire infinită şi prima privire a Lui a fost aruncată acolo unde pe cer ardeau ochii înaripaţi, ochii Aurorei, care s-a aprins de odată de bucurie Dumnezeiască. Şi s-a deschis gura minunată a Luceafărului purtător de lumină şi un imn de măreţie negrăită a pornit din ea, purtând în bezna haosului compunerea noilor sfere, cu un început nou al victoriei asupra morţii.

Ridicând dreapta a întins-o Hristos în direcţia Luceafărului, iar deasupra frunţii Purtătoare de lumină s-a aprins simbolul unirii luminii Celei de la început, cu lumina iubirii dumnezeieşti; Crucea, Crucea împodobită cu florile rotii, ca sângele jertfei divine.

Şi imnul Aurorei a fost prins de semn, cu evoluţii supraomeneşti şi ale Stihiilor şi a cântat Universul, tot Cosmosul şi chiar sunetele cele de jos, de bas, deşteptându-se au răspuns din bezna haosului.

Şi din nou a ridicat, binecuvântând, dreapta Domnul deşteptat şi, încet, El a zis:

— Destul, copii, întoarceţi-vă la locuinţele voastre,

lăsaţi-Mă deocamdată pe Mine singur cu copii cei sărmani ai pământului, care azi, din nou, s-au regăsit pentru împărăţia Mea.

Şi corurile au tăcut şi imnurile s-au risipit, iar ochii înaripaţi s-au stins şi s-au făcut palide cohortele de evoluţii supraomeneşti ale Stihiilor. Şi în faţa pământului şi a omenirii stătea din nou „Tâmplarul”, Blând Iisus, Care cu puterea Sa Dumnezeiască a biruit moartea.

Şi pământul a răspuns. Primul sunet a fost sunetul înfricoşări pronunţat de grupul deşteptat şi orbit de lumină, al soldaţilor romani. Şi am văzut cum figura singuratică a unei femei s-a repezit dintr-odată spre mormântul deschis, iar apoi repede a alergat înaintea Lui Hristos, care mergea încet pe potecă. Eu am recunoscut-o, era Maria din Magdala.

— Doamne, a început ea, dar apoi privind fix, cu strigăt de spaimă şi plină bucurie s-a aruncat la picioarele Celui Deşteptat.

— Nu Mă atinge, Mario, încet a spus El, deoarece eu sunt încă plin de gloria cerească şi ea te va arde. Ridicate şi mergi, făcând cunoscut ucenicilor mei să mă aştepte în Galileea, sub codrii noştri. Ridică-te, iubire umană, azi prefăcută în iubirea divină, ridică-te blândă Maria, mama tuturor Măriilor ce vin în carne şi oase.

Şi binecuvântând pe Maria, care plângea încet, s-a dus mai departe, unde iarăşi L-a aşteptat Maica Lui cu încă două femei. Însă pe drumul Lui, am fost şi noi, Arraim cel de patru ori măreţ şi copilul pământului, eu Thales. Blând şi dezmierdător ne-a privit „Tâmplarul deşteptat” şi „Dumnezeul neadormit”.

— Thales, a răsunat vocea Lui blândă, dezleg legăturile tale cu omenirea şi te binecuvântez pentru noua ta misiune, dar termină întâi misiunea ta pe pământ. Eu îţi încredinţez, fiu al pământului o parte din puterea Mea, şi El s-a atins de fruntea mea cu mana Lui, du-o departe în peştera din Etiopia şi dă viaţă nouă celei prim create, regina Sabbei, a pământului, care se târăşte în pulbere.

Du-o acolo şi pe fiica Mea iubită, să rămână acolo, cu

fiica lui Arraim, robul Meu, până când îi voi porunci să se ridice pentru a-Mi sluji Mie…

Şi am văzut eu, Thales, cum Maica Domnului Meu a adus la El pe fata aceea modestă, Israelită, sub valul căreia, nu de mult, m-au privit ochii Athenei Pallas.

— Iată fiica Mea, Mi-a spus mie Domnul meu, ea se va arata veacurilor ce vor să vină, sub numele de Sofia, adică înţelepciunea divină. Ţi-o încredinţez ţie, Thales, şi ea va duce lui Balchis ce suferă, tot ce ai prezis cândva tu, eline, înţelept, ce erai condus de Duhul Meu. Primeşte binecuvântarea Mea, cu Maria cea de a treia şi sluga Mea Arraim. Pleacă eline, în lunga-ţi cale, şi binecuvântată să fie minunata-ţi viaţă.

Iar eu, Thales, prosternându-Mă la picioarele Domnului meu, am luat de mână pe fecioara tăcută, şi fără să mă întorc, din moment ce am fost pe calea Domnului, am ieşit din grădina lui Iosif din Arimateea. Abia am ieşit şi am văzut un om cu barba albă, lungă, care se îndrepta spre noi şi aducea două cămile albe pentru drum. În momentul întâlnirii noastre, el a plecat capul înaintea mea şi a zis:

— Va permite nobilul şi înţelesul Thales, unui vechi cunoscut a-l sluji din nou, oferindu-i cămile pentru lunga lui călătorie?

— Picioarele tale sunt tot pe urmele Domnului, înţelepte Rabi Israel din Ur al Chaldeei, am răspuns eu. În numele meu şi al însoţitoarei, îţi mulţumesc, înţeleptule. Eu n-am stat mult de vorba cu Rabi Israel, deoarece n-a fost nimic în materie ce ar fi putut să se ascundă de privirea bătrânului Chaldeu.

Zile şi nopţi, neobosite alergau cămilele minunate ale bătrânului Rabi, zile şi nopţi a tăcut însoţitoarea mea învăluită până când în depărtare s-au arătat cunoscutele siluete ale mulţimilor Ethiopiei. În fundul unui templu al zeiţei Mame, în munţi, eu am găsit adăpostul tainic al reginei Balchis, care de multlepădase tronul şi schimbase podoabele de regină cu valul unei vestale bătrâne, într-un sanctuar retras, pentru femei.

Lăsând pe însoţitoarea mea în curtea exterioară a templului, eu singur am intrat în chilia lui Balchis. Ea stătea aplecata asupra hrisoavelor vechi, de pergament, însă era ca şi în trecut, nespus de frumoasă femeie, numai ca brazdele adânci ale suferinţei şi ale adâncilor cugetări puseseră pecetea pe frumuseţea ei înaltă. La prima privire ce a aruncat asupra mea, un strigat răguşit a izbucnit din frumoasele ei buze:

— Înţeleptele eline!

Şi iată eu, Thales, am văzut pe mândra regină a Sabbei, marea şi frumoasa fiică a lui Arraim, de patru ori măreţ, prosternată la picioarele mele. Eu n-am ridicat-o, căci în gura mea n-au fost cuvintele mele, ci vorbe trimise prin minte de Dumnezeiescul Martir. După ce am redat totul, am dat voie lui Balchis să se ridice şi, atunci a privit faţa ei renăscută de lacrimile dulci şi înviorătoare ale iubirii Dumnezeieşti.

— Neputincioasa Balchis, nu găseşte cuvinte pentru a-ţi exprima mulţumirea, Dumnezeiescului sol, a zis ea, şi oare ai tu nevoie de mulţumire? Dar unde este însoţitoarea ta tainică, pe care trebuie să o îngrijesc după porunca Marelui dintre Cei Mari?

Şi când am intrat în chilia lui Balchis cu Sofia cea sfinţită, regina a început a alerga zăpăcită, văzând faţa deschisa a Sofiei şi cu nespusa înfricoşare a întins mâinile sale.

— Arra, Arra! a pronunţat ea răguşită, şi din nou a căzut în praf, înaintea celor sosiţi. Şi prima dată eu, Thales, am auzit vocea Dumnezeieştii Sofia, şi a fost vocea aceasta ca unirea a doua bilioane de voci, care s-au ridicat din adâncul cosmoselor şi era asemănătoare cu plângerea tuturor sistrumelor templelor zeiţei Mame şi mai răsunătoare decât corurile îngereşti.

— Eu nu sunt Arra, sora mea, frumoasă Balchis, ci Maica Arrelor întregului univers, deoarece toate Arrele sau născut înainte de veacuri în inima mea cea necreată, a spus ea, şi mâinile ei s-au adăpostit cu iubire pe cozile negre ale lui Balchis. Ridică-te sora mea, înţeleaptă

Balchis, ridică-te şi primeşte-mă pe mine până când vocea Stăpânului şi a Tatălui meu mă va chema în lume. Iar tu, eline, de trei ori binecuvântat, s-a adresat Dumnezeiască Sofia, primeşte-mi binecuvântarea mea şi pentru călătoria ta şi pentru sfârşitul drumului omenesc.

Şi eu, Thales, prosternat la picioarele unei noi enigme a cosmosului, am ieşit din templu şi am continuat drumul meu către prima creaţie „Regina Ţărână”. Şi şase zile am mers eu, Thales, prin ganguri subterane şi albii de râuri în sânul pământului trecând prăpăstii întunecate şi coridoare înguste ale stâncilor de veci create. Drumul meu este luminat de farul Eternităţii deasupra frunţii mele, pe care l-am aprins, iar ca ghid am avut marea înţelepciune a sanctuarului Thebei. În sfârşit, am ajuns până la stratul zăcămintelor de rubin şi acolo, într-un adăpost săpat într-un smarald imens, am găsit pe minunata regină a şerpilor, care aşa de credincioasă m-a servit înţelepciunea mea, în ziua primei mele vizite la regina Balchis. Şi s-a îndreptat minunatul şarpe până la vârful cozii sale şi şi-a apropiat ochii ei verzi ca smaraldul de fiinţa mea. Miliarde de ani, cu aşteptările chinuitoare, străluceau în privirea ei, şi cu bărbăţie am ridicat eu, Thales, mâna mea şi cu putere am pronunţat numele Noului Dumnezeu Unic, poruncind eu, părticica puterii Lui, dată mie, a se ridica din prăpastia neştiinţei naturii, Primului Creat, Regele Pământului, Dătătorul de Viaţă al Omenirii. Creatorul minunat al înţelepciunii constructive şi ascultător chemării puternice făcute de mine, s-a ridicat El, Adamul, Primul Creat, în deplina Lui frumuseţe nedescrisă, s-a ridicat plin de blândeţe şi de iubire, s-a ridicat în deplina Lui existenţă de rai, necunoscută nimănui. Şi m-am atins eu, Thales, de fruntea şarpelui şi am zis:

— Cu voia Domnului nostru Iisus Hristos, care a venit în trup spre slava fiinţelor păcătoase ale întregului Univers de la ziua Facerii, îţi poruncesc înţeleaptă Lilith, să te laşi de forma târâtoarei înţelepte şi să primeşti din nou forma ta şi să te uneşti cu soţul tău.

Parcă mii de tunete s-au împrăştiat prin peştera de

rubine şi coada şarpelui a căzut în faţa mea s-a arătat în deplina putere şi frumuseţe de nedescris, Lilith, prima creată, luminoasă şi bucuroasă, deoarece ea a primit ce n-a avut de la crearea sa, o părticică a iubirii Dumnezeieşti.

Şi a întins şi Adam, cel întâi creat, îmbrăţişările sale, şi s-au contopit şi în giganticele valuri astrale au dispărut, în adâncurile lumii de scheme şi proiecte cosmice.

Şi am ridicat eu, Thales, atunci o rugăciune de mulţumire Domnului Iisus Hristos, şi cu puterea înţelepciunii mele am transportat şi trupul meu, din sânul pământului, în pustiul Arabiei, unde se începea noul meu drum.

Binecuvântarea Blândului Tâmplar din Galileea să fie cu tine, prietenul meu Empedocle! Amin!

Thales din Argos

CĂTRE CEI CARE AU CITIT:

„Eu, Thales din Argos, ştiu că sufletul copilăriei din voi tânjeşte de dorul poveştii, de dorul adevărurilor eterne îmbrăcate în haina nepieritoarelor imagini, crainice în lumea voastră de aici, şi a limbii de toţi cunoscută ce se vorbeşte pe tărâmul unde creanga de aur se odihneşte în apele vieţii, limbă pe care aţi vorbit-o şi voi cândva fiecare şi de care sufletul copilăriei îşi aduce aminte cu drag tânjind după „mândra-i aromă”. Şi deşi mulţi dintre voi, pe dinafară, aţi trecut de vârsta poveştii, cel însetat de cunoaştere rămâne veşnic copilul cel fericit stă şi ascultă cu nesaţ şi însetat de cunoaştere şi frumos se simte mereu îmboldit dinăuntru, oricât de multe ori le-ar auzi, să spună ca în copilărie mereu: *<mai spune odată, mai spune... şi... şi...>*

E limba pe care voi oamenii acestui veac de sfârşit de mileniu aţi început s-o uitaţi, preocupaţi să vă însuşiţi limba tehnicii şi a ştiinţei materiale, limba adevărurilor prefăcute în mumii, dar pe care va trebui să vă străduiţi să o învăţaţi din nou de acum în forma ei limpezită şi nouă ca limbă a sufletului conştiinţei voastre ce se trezeşte acum şi se dezvoltă în voi: limba ştiinţei spirituale.

De aceea, ca impuls de pornire, legând vechi de nou,

am trimis în anii când încleştarea cea mare sângera pământurile Răsăritului şi se apropia de voi, pe trimisul meu sub înfăţişarea unui călugăr tăcut, în cetatea pe care Galii (Galatti) a ridicat-o la voi pe Dunaris, pe Istru, ca să vă aducă aceste scrisori (precum odinioară pe Varllam şi

Iosoaf) ca ele, tălmăcite apoi în limba voastră să ajungă la Tomis, poartă de intrare pe aceste meleaguri a înţelepciunii Eladei, iar de acolo, prin discipolul lui Asklepios, fiul lui Apollon, prin doctor, mai departe la voi toţi.

Ştiu că unii din voi le-au scris cu propria lor mână şi le citesc an de an, rând pe rând în săptămâna înălţimilor, seară de seară, iar alţii le-au îndrăgit că au ajuns a crede că ei înşişi le-au scris, – şi-i bine aşa – căci orice adevăr devine în noi izvor de adevăr este al nostru al tuturor deopotrivă.

Iar Empedocle, cel de la începutul epocii voastre actuale a revenit printre voi sub înfăţişarea lui Faust, căutătorul de Eu, care sunteţi de fapt voi, fiecare, oamenii acestui veac de răscruce, ce luptă cu cele două feţe ale răului, străduindu-vă să ajungeţi şi să acţionaţi din Eu, din miezul veşnic, nealterat al fiinţei, ca să puteţi apoi răzbate în chip nou, în libertate deplină, din nou la tărâmul unde creanga de aur se oglindeşte în apele vieţii şi unde se vorbeşte limba cea vie de toţi înţeleasă, limba înţelegerii viitoare dintre oameni şi zei: limba Epocii Spirituale.

Cu binecuvântarea Dumnezeieştii iubiri care răscumpără, şi a Sfintei înţelepciuni despre om, a Sfintei Sofia ce vesteşte în veacul nostru de sfârşit de mileniu revelarea cea mare, tuturor celor ce au citit, bucurie!”

GLOSAR

Ahaşver – 1. Personaj legendar, cunoscut şi sub numele de „Jidovul rătăcitor”.

2. Nume dat în Vechiul Testament regelui persan Xerxe I.

Argos – Polis în Grecia Antică (nord-estul Peloponezului), întemeiat la începutul mileniului II î.Hr.; centru politic şi cultural al Argolidei.

Cleon – (sec. V î.Hr.) Om politic atenian. Conducător al aripii radicale a democraţiei sclavagiste ateniene; adept al unor acţiuni intransigente împotriva Spartei, a murit în bătălia de la Amphipolis (422 î.Hr.).

Daoism – (taoism) 1. De la cuvântul chinez tao, care înseamnă raţiune, fiinţă supremă. Unul dintre principalele curente în filosofia antică chineză reprezentată prin câteva şcoli (aprox. sec. IV-III î.Hr.). Un loc central ocupă în cadrul lui, noţiunea de Dao (drum, cale) interpretată în planul ontologiei ca drum firesc al lucrurilor, legea mişcării şi transformării universale, temelia lumii. În planul moralei şi al politicii, recomanda retragerea din viaţa obştească, reîntoarcerea la starea naturală a omenirii.

2. Religie constituită în China în sec. I – III d.Hr., prin instituirea cultului Lao-Tse şi transformarea noţiunii de Dao într-un

principiu divin accesibil prin extaz mistic. În anul 440 d.Hr. a devenit religie de stat dar în sec. XVII şi-a pierdut acest privilegiu.

Isis – în mitologia egipteană, zeiţă a naturii fecunde şi a maternităţi, soră şi soţie a lui Osiris.

Lao-Tse – Personaj legendar, Lao-Tse („Bătrânul Maestru"), nu a lăsat decât cuvinte fulgurante de înţelepciune şi a fost amintit de alţii în situaţi în care a fost implicat. Confucius şi, mai ales, Tehouang-Tseu, contemporanii lui, care au împărţit cu el onoarea de a fi cei mai mari filosofi chinezi, l-au pus adesea în scenă sub numele de Laotan, în mici fabule în care replicile usturătoare sunt tot atâtea sfaturi de trezire la viaţă, adevărata viaţă Calea. În sec. VI î.Hr. a apărut în China o lucrare de 5.000 de ideograme; „Cartea Cărării Supremului Adevăr", Tao-Te-King, ce urma să marcheze profund spiritualitatea chineză şi să devină una dintre cele mai mari opere spirituale ale lumii. Această lucrare a fost scrisă de Lao-Tse la vârsta de 200 de ani, la începutul călătoriei sale către vestul „barbar".

Pallas-Athena – Zeiţa înţelepciunii, protectoarea

artelor, ştiinţei şi meşteşugurilor. S-a născut din capul lui Zeus, gata înarmată. Emblema ei, bufniţa, este simbol al înţelepciunii.

La romani este cunoscută sub numele de Minerva.

Sabba – Stat sclavagist antic, semilegendar, aflat în sudul peninsulei Arabia în mileniul 1 î.Hr. Potrivit mitologiei biblice, o regină din Sabba s-ar fi căsătorit în sec. X î.Hr. cu Solomon, regele statului israelito-iudeu.

CUPRINS

PREFAŢĂ 2
DISTRUGEREA ATLANTIDEI 3
A DOUA CUPĂ DE INIŢIERE 14

BALCHIS, REGINA SABBEI 19
ÎN GRĂDINA MAGDALEI 42
MARIA 60
AHASVER 72
LA PICIOARELE CRUCII 85
ÎNVIEREA LUI HRISTOS 99
CĂTRE CEI CARE AU CITIT: 114
GLOSAR 116